

RØDE ★ GARDE

Nr. 4 — 1970

pris kr. 1,—

UNGDOMMEN ORGANISERER SEG !

Akkurat nå driver Regjeringa på med å forhandle oss inn i EEC. Karriere-politikerne i Stortings-

partiene følger lojalt opp. Vi kan ikke vente at disse »folkets ledere» vil gjøre noen motstand mot stor-kapitalens press for å få Norge med i monopolenes Europa.

Dersom vi skal kunne avvise lure-riet og presset på å få oss inn i EEC, må folket ta saka i sin egen hand og gå til aktiv kamp for å hindre forverringa av sine kår.

Hva må så ungdommens svar være på dette?

Hva må ungdommens svar være

på de forberedelsestiltaka som vi har fått kjenne så sterkt den siste tida?

Vi må organisere oss til kamp. Vi må knytte alle grupper som blir ramma, tettere sammen på et en-hetlig grunnlag mot vår felles fiende.

For å gjøre dette på beste måte, må vi lære av dem som allerede er i gang med dette arbeidet. Erfar-inger fra aksjonsgrupper og aksjonskomiteer, se side 8.

SVOLVÆRELEVE TIL AKSJON !

»Vi har nå fått fatt i SUF(m-l)'s statutter», skriver kriminaljour-nalisten Grundt-Spang i VG med skjelvende penn. Men SUF(m-l)'s statutter har vært offentlige i over et år.

Å ANGRIPES AV FIEN-
DEN s. 20 og s. 21

»Skjevhetene i samfunnet har jeg sett lenge, men hvorfor de har opp-stått, hadde jeg ikke forstått. Men jeg forsto i hvert fall at dette ikke var en holdbar situasjon, og det begynte å gå opp for meg at noe konkret måtte jeg kunne gjøre for å forbedre samfun-net.»

OM SYMPATISØRSTU-
DIER s. 25

SOLDATENES LILLE
RØDE BOK se s. 16.

I samlet tropp toget elever ved Svolvær gymnas vekk fra skolen under streiken mot karakter-systemet. Det er første gang elever aksjonerer mot det nye karakter-

systemet, men det blir ikke den siste. Kampen mot rasjonaliseringa reises rundt om på skolene.

Mer om Svolvær-streiken inne i bladet.

om „RØDE GARDE”

Det siste nummeret av Røde Garde er blitt godt mottatt og salget har gått bra. Vi har fått inn rapporter som viser at bladet har vært egna som utgangspunkt for skikkelige målretta diskusjoner der både marxist-leninister fra Ungdomsforbundet og andre folk har deltatt. Akkurat det var hovedformålet med bladet.

Vi skal gå litt nøyere inn på kritikken slik redaksjonen oppsummerer den. Det positive ved det siste nummeret var de artiklene og den stilen i språket og lay-out, som viser at Røde Garde er i ferd med å omdannes til et levende ungdomsblad. Vi tenker på saker som Woodie Guthrie-artikkelen, fortellingen til 19-årig rørleggerlærling og stoffet fra Askim og Moss. En god ting ved siste nummer var at det hadde mye stoff om EEC og dyrtid som grep direkte inn i diskusjoner på skoler, universiteter og arbeidsplasser.

Svakhetene ved forrige nummer var at det var for omfattende. Vi må forsøke å begrense oss og skape en bedre linje i stoffutvalget. En annen svakhet var at mange savnet konkrete anvisninger for hvordan de skulle gå fram i EEC-arbeidet. En tredje og kanskje den vesentligste svakheten var at vi mangla de linjene som peker framover mot sosialismen i Norge. Vi var ikke flinke nok til å knytte forbindelsen mellom den innsatsen SUF(m-l) gjør i dag og den langsiktige kampen for sosialismen.

I arbeidet med dette nummeret har vi styrka redaksjonen på den måten at vi har innført et Arbeidsutvalg og jobber etter en nøye oppsatt plan. Metodene for redaksjonsarbeid har vi funnet fram til ved å diskutere med utgangspunkt i sitatet på s. 114–115 i sitatboka.

Vi har også diskutert hva som kreves av et ungdomsblad og særlig lagt vekt på artikkelen som Mao skreiv mot »sjablonmessige skrivelser» (»Store Rød»). Og vi har hatt utbytte av å studere sitatet på s. 343:

»Hvordan forbinder en så den marxistisk-leninistiske teori med den kinesiske revolusjonens praksis? Det kan forklares med det allment kjente ordet: Pilen må skytes mot

målet. Den innbyrdes sammenheng mellom marxismen-leninismen og den kinesiske revolusjon likner på den innbyrdes sammenheng mellom pilen og målet. Men en del kamerater skyter uten å ha et mål – de skyter på lykke og fromme. Slike folk kan lett komme til å skade revolusjonens sak.»

I det hele tatt synes vi at vi har klart å sette politikken mye mer i høysetet i dette nummeret. Men sjølsagt er vi ikke ferdig med å utvikle oss som redaksjon. Den beste vegen går gjennom fornya kritikk fra dem som leser og bruker bladet. Vi kommer derfor med en ny oppfordring: Send oss kritikk. Skriv til oss om det dere sakner i bladet, om det dere mener er feilaktig, om hvordan dere mener det kunne vært gjort bedre. Send oss ideer til stoff, skriv til oss om de erfaringene dere har fra kampen der dere jobber, på skoler, arbeidsplasser, moene osv. Send oss illustrasjoner og avisutklipp som dere mener at vi kan bruke i Røde Garde.

OM DETTE NUMMERET

I dette nummeret vil vi vise hvordan SUF(m-l) knytter det som har hendt i ungdomsmassen det siste året, sammen med den langsiktige kampen for sosialismen. Vi vil vise hvordan vi vurderer den konkrete situasjonen akkurat nå. Vi vil vise hvordan borgerpressas heksejakt arter seg. Vi vil vise hvordan frontpolitikken vår er og hvordan vi driver studier. I det hele tatt spenner bladet over et stort område, men vi tror vi har funnet en bedre linje i stoffet denne gang. Dessuten har vi korta ned til 28 sider.

Bladet inneholder også en del rapporter fra EEC-arbeidet. De rapportene vi har fått inn ved siden av andre opplysninger tyder på at vi står sterkt rusta til kampen mot EEC og dyrtid til våren. Her mener vi at rapportene kan være viktige og nyttige for å gi ideer til fortsatt framgang.

Stoffet i dette nummeret er lagt opp med tanke på den konkrete situasjonen som vi vet at mange unge står oppe i i dag. Derfor: Studer bladet, trekk ut det dere har bruk for og bruk det i kampen.

studier av „RØDE GARDE”

På skoler, på universiteter, på arbeidsplasser og på moene finnes det diskusjonslystne folk og gjerne folk som er forbanna over å leve under kapitalismen og som ønsker å endre forholde. Vårt forslag er at disse kommer sammen og danner studiegrupper. Disse spørsmåla er ment som et forslag til slik studievirksomhet. Ved disse spørsmåla ønsker vi å gi grunnlag for en strukturert diskusjon som gir resultater, dvs. som fører til at folk som deltar setter seg mål og virkelig arbeider for å endre forholde.

For det hjelper lite om folk har mange vakre ideer om de ikke klarer å sette dem ut i livet. Og når det gjelder praktiske resultater er det viktig ikke å gape for høyt i første omgang. Finn ut hva som er realistiske mål og planlegg arbeidet nøye fram til målet!

1. Hvordan må kampen for dagskrava føres for at den skal legge grunnlaget for kampen for sosialismen i Norge? Bruk eksempler. (Artikler: Lederen, Ungdomsforbundet og partiet, SUF(m-l) og fronten).

2. Hva må gjøres for å skape eller utvikle videre aksjonsenhet mot EEC og dyrtid på det stedet der du er? (Artikler: Rapportene fra EEC-arbeidet side 6).

3. Hva må gjøres på din skole for å skape eller utvikle videre organisert motstand/aksjonsenhet mot rasjonaliserings-tiltaka i skolen? (Normerte prøver, karaktersystemet osv.) (Artikler: Erfaringer fra Katta, Elever til streik mot karaktersystemet.)

BREV & KRITIKK

ANTI-KAPITALISTISK?

I lederen i siste nr. av RG står det noe jeg ikke forstår. Det står at »Som minimumskrav for den lokale aksjonsenheten mot EEC krever SUF(m-l) at den må være bygd på et anti-kapitalistisk grunnlag...» Betyr dette at SUF(m-l) krever at aksjonskomiteene skal stille seg på et anti-kapitalistisk program for det er drøfta av medlemmene i fronten?

Sympatisør.

Svar fra red.:

Kamerat!

Vi skjønner at den setninga du har sitert kan gi grunn for misforståelser. Det er ikke riktig at SUF(m-l) krever av lokale aksjonskomiteer at de skal stille seg på et anti-kapitalistisk program; dvs. erklære seg som anti-kapitalistiske. Men SUF(m-l) har alltid holdt fram som sin linje at kampen mot EEC må rette seg mot de krefter som ønsker at Norge skal bli medlem: monopolkapitalen. Kampen mot EEC er alle arbeidendes (arbeidere, småbrukere, elever osv.) kamp mot den norske og den internasjonale storkapitalen. Som formann Mao sier: »Vi må fylke om oss våre sanne venner, slik at vi kan rette slagene mot de virkelige fiender.» At kampen skal være anti-kapitalistisk, betyr med andre ord at den må rette seg mot kapitalens angrep på folkets interesser. I dag betyr det i første hand at vi må knytte kampen mot EEC sammen med de tiltaka som fremmer en EEC-økonomi; dyrtida, statsbudsjettet, lønnsstoppen osv. Dette grunnlaget er det Arbeiderkomiteen har tatt utgangspunkt i, og det er det som skiller den fra den linja ledelsen i Folkebevegelsen fører.

FOR OMFATTENDE NR.

For flere av oss som er med i den lokale aksjonskomiteen mot EEC og dyrtid her i Moss, var Røde Garde nr. 3 meget nyttig når det gjaldt å innse hvor viktig arbeidet mot EEC-medlemskapet og dyrtida er akkurat nå. Vi synes utviklinga som RG gjennomgår for tida, er utmerket, men sannsynligvis ble nr. 3 for omfattende. Med dette mener vi at redaksjonen kunne nøyd seg med å ta opp EEC/dyrtid-spørsmåla i dette nummeret, og konsentrert kreftene om en brei dekning av det. Slik nummeret var, gir det et inntrykk av sprik. Denne kritikken går altså ikke på at noe av innholdet var dårlig, tvert imot, men dere tok opp for mange saker. EEC-motstandere

SJØLSKRYT?

Flere på rommet har lest Røde Garde. Det ble hissig diskusjon etterpå. Jeg synes det var fine artikler. Men jeg vil kritisere følgende:

»Etter at SUF(m-l) oppfordra medlemmer

og progressive til å gå ut i leirene og kjempe for soldatenes interesser, har det vært ei klar endring i karakteren av soldatkampen.»

Smaker ikke det av sjølskryt?

»Stomperud».

Vi tror det var riktig kritikk. Når det gjelder soldatkampene må vi forstå både de objektive vilkåra: Forholdene har blitt verre som følge av dyrtida, og de subjektive vilkåra: SUF(m-l)'s og andre progressives målbevisste innsats i militæret. Det er galt å framstille det som om SUF(m-l) er den eneste organisasjonen som gjør noe bra her i landet. Det er galt å si at all framgang ene og alene har sitt utspring i SUF(m-l). Vi viser til lederen som tar for seg forholdet mellom den dagsaktuelle kampen og SUF(m-l).

TABBE.

Vi gjorde en grov tabbe i forrige nummer, noe Kommunistisk Ungdom har påvist i pressa si og med rette kritisert oss for. På kartet over EEC-land var grensene for Øst-Tyskland falt ut og landet like godt innlemmet i EEC. Dette var en teknisk feil og skyldes ikke uvitenhet om EEC-grensene, slik KU har antyda. Årvåkenhet er en egenskap som må prege kommunister og det er tydelig at vi må bli grundigere i oppsettet av bladet.

Men KU har ikke bare kritisert. De har blåst seg fælt opp på denne tabben og angrepet oss for provokasjoner og det som verre er. Hva kan grunnen til denne opphisselsen være? Kanskje det har noe å gjøre med den parolen KU har valgt i kampen mot EEC: »Ja til likeberettiget samarbeid i Europa». Mye tyder på at KU-ledelsen hyller utviklinga av »friere» (les: kapitalistisk) markedsøkonomi i Europa. Betyr »likeberettiget samarbeid» at Øst-Europa og Vest-Europa skal samarbeide på kapitalistisk grunnlag? Ja, men da begynner jo tabbe-kartet å nærme seg KU's skjulte Europa-drømmer. Det var kanskje det som stakk dem.

Det riktige kartet.

Innlegg til bladet, kritikk o.l. sendes til: Røde Garde, Fyrstikkallen 19, Oslo 6. Redaktør og ansvarlig utgiver: Arne Bråten.

SUF(M-L) OG UNGDOMSMASSENES KAMP

Noen glimt fra 1970:

Rød Front seirer i studentersamfunnene i Trondheim, Bergen og Oslo — nesten 1300 stemmer for Rød Front i Oslo. Aksjonskomiteer mot EEC på universiteter og skoler. Svolvær-elever og Katta-elever til kamp mot normerte prøver og nytt karaktersystem. Enhetlig streik i militærforlegning på Åsegarden. Generalstreik mot momsens virkninger ved universitetet i Oslo, og landsomfattende aksjoner. Lærerskoleelever på Sagene til seier for opprettholdelse av skolen. Kamp mot utbygging av Maridøla. Ungdom over hele landet tar del i innsamlingsaksjoner til streikende arbeidere. Ungdom på arbeidsplassene deltar aktivt og målbevisst i en omfattende streikekamp mot moms og dyrtid.

Har ungdommen noen gang tidligere i norsk historie ført en så enhetlig og samlet motstandskamp mot makt-haverne i samfunnet som i 1970? Det skal bli vanskelig å finne eksempler. Overalt har det vært demonstrasjoner, aksjoner, vedtak. På universiteter, i skolene, på moene og på arbeidsplassene. Overalt er det vilje til kamp mot rådende forhold. Og akkurat nå yter ungdommen en stadig sterkere motstand overfor monopolkapitalens EEC-forberedelser.

Hva er SUF(m-l)'s oppgaver i det store oppsvinget i ungdommens kamp? Det mest grunnleggende kravet for marxist-leninistene er å delta mest mulig aktivt i kampene og gjøre dem så slagkraftige som mulig. SUF(m-l)'s linje er masselinja. En kommunist stiller seg aldri likegyldig når massene er utsatt for forverringsangrep fra kapitaleierne. Sjøl om vi har gjort en del feil, mener vi at marxist-leninistene har spilt en viktig rolle for utviklinga av ungdomskampene. Det har dreid seg om jobbing på det praktiske planet: Innlegg på møter, utforming av paroler, arbeid med løpesedler osv. Noen steder har marxist-leninistene stått direkte i ledelsen for aksjoner. Dette har sjølsagt ikke skjedd gjennom infiltrasjon som VG og NÅ stadig hevder. Det har foregått gjennom tillitsvedtak på grunnplanet.

Vi mener også at agitasjonen og propagandaen fra marxist-leninister har hatt betydning. For det første har vi hele tida propagandert at arbeidere og ungdom under utdanning fører en felles kamp mot felles fiende. Enhet elever—studenter—arbeidere. Denne parolen har det ofte vært nødvendig å kjempe fram overfor byråkrater i organisasjoner som Norges Studentunion og Norges Gymnasiastsamband.

For det andre har vi pekt på monopolkapitalen som hovedfienden i interessekampen. Etter hvert er det blitt færre som har sagt: »Nå kommer SUF(m-l) trekkende med denne monopolkapitalen igjen». Gjennom egne erfaringer, gjennom studier i det kapitalistiske samfunnets natur, har mange blitt overbevist om at monopolkapitalens eiere er de virkelige makthaverne i samfunnet.

For det tredje har vi propagandert en defensiv strategi i interessekampen. Med en defensiv strategi mener vi en forsvarskamp mot de framstøt monopolkapitalen gjør for å forverre våre levevilkår. Framstøtene i dag har til hensikt å senke ungdommens levestandard samtidig som tempoet skal presses opp i skoler og på universiteter. I dagens situasjon lyder direktørenes slagord: »Styrk konkurranseevnen under innmarsjen til EEC». Men dette slagordet skal aldri bli realitet dersom folket i Norge samler seg for å stoppe innmarsjen. Får ungdommen det bedre eller verre under monopolkapitalens nåværende EEC-forberedelser? Får ungdom det bedre eller verre i et utdanningssystem som er underlagt markedsutviklinga i EEC? Svarene gir seg sjøl. Vi må organisere oss til en sterk og vedvarende forsvarskamp.

SUF(m-l) gir sin støtte til ungdomskampen gjennom jobbing på det praktiske planet og gjennom propaganda og agitasjon. SUF(m-l) har vært en riktig støtte i de store kampene som har pågått, og organisasjonen vil spille en stadig sterkere rolle i tida som kommer. Dette sier vi ikke for å skryte av oss sjøl, for å si at vi er feilfrie og at ingen andre organisasjoner har gjort noe riktig. Vi sier det fordi vi er fast overbevist om at

kommunistiske organisasjoner som bruker marxismen-leninismen som grunnlag for analyser av den konkrete situasjonen, og som bestandig søker å stille seg i folkets tjeneste, er ei viktig forutsetning for interessekampens styrke.

Nå om dagen har borgerlige og sosialdemokratiske krefter fått det travelt med å hevde at marxist-leninistene egentlig ikke er opptatt av å forsvare folket i kampen mot EEC. De påstår at vi utelukkende deltar i motstandskampen for å infiltrere til fordel for et nytt kommunistisk parti. SUF(m-l) framstilles som sleipe halvbanditter som er ute på ungdomsrov.

Ingen, heller ikke borgerpressen, er uvitende om at vi gang på gang — i vårt eget materiale, på møter og i fronter — forklarer at vi er for sosialisme i Norge, at vi er for å bygge et parti som skal bli hele folkets redskap når monopolkapitalen skal styrtes. Mange tror det er umulig å styrte monopolkapitalen. Vi mener det er mulig dersom kreftene til hele folket samordnes under partiets ledelse. Vi har alltid talt åpent ut om sakene. La oss da forklare nærmere hvordan vi ser sammenhengen mellom den dagsaktuelle kampen og kampen for et sosialistisk samfunn.

Vi ser det slik at seirene vi vinner gjennom forsvarskamp, i første omgang hindrer oss i å få det verre i forhold til situasjonen i dag. Men de seirene vi vinner, endrer ikke maktforholda i Norge. Monopolkapitalistene har fortsatt herredømmet og går kanskje til angrep på andre hold: Kan de ikke rasjonalisere skolen ved normerte prøver, så kan de kanskje rasjonalisere med andre midler. Innafor det kapitalistiske samfunnssystemet må hele folket alltid vente angrep mot sine interesser fra herskerklassen. Ja, selv de konkrete resultatene vi oppnår, blir etter hvert utsatt for nye framstøt. Studentene førte en seierrik kamp i vår. Foran dette semesteret har lånetilleggene blitt mer enn oppspist som følge av prisøkninga i høst.

For å få en endelig slutt på misforholda i Norge, må vi fjerne årsaken til dem. Og årsaken er det kapitalistiske systemet der en liten gruppe kapitaleiere har makt over produksjonsmidlene og av

den grunn kan skatte og valte med de verdier folket produserer. Disse monopolkapitalistene er sjølsagt glad i profitten sin og viker ikke frivillig. De viker bare når arbeiderklassen og hele folket går til revolusjon i Norge.

Vi marxist-leninister har fått høre at vi er kyniskere. Vi spekulerer i folks nød. Vi er ikke den første kommunistiske organisasjon som har fått høre slike ord når borgerskapet føler seg truet. Men hva ville være mer kynisk enn at et sosialistisk ungdomsforbund skulle oppgi å se arbeidet for å få en endelig slutt på monopolkapitalens herredømme som sin viktigste oppgave? Vi mener at det sosialistiske samfunnet er i samsvar med folks interesser og at det nåværende ikke er det. Følgelig arbeider vi for en samfunnsomveltning. Interessekamp er altså viktig, men ikke nok. Interessekamp sammensveiser folket, klargjør frontlinjene og gir foreløpige seire i kampen mot forverringa. Men først med partiet i ledelsen for folkets reisning kan vi fjerne årsakene til forverringa. Den storstilte reisningen av arbeidere og ungdom det siste året vitner om hva som bor i oss hvis vi bare vil. Det som har hendt peker framover mot nye mål.

I framtida vil ungdommen bli stadig flinkere til å organisere seg. Enhetsfronter vil bygges ut videre og få betydelige oppgaver i forsvaret mot monopolkapitalen. Ungdommen vil underordne seg arbeiderklassens ledelse og rekruttere til det kommunistiske partiet som blir spyddoden mot herskerklassen. En gang skal en revolusjon bli jordnær virkelighet her i landet. Men det kreves arbeid, iherdig arbeid.

Se hva vi har opplevd det siste året. Hva kan vi ikke oppleve de neste 10 årene. »Revolusjon er hovedtendensen i verden i dag», sier formann Mao Tse-tung.

LA OSS SAMLE OSS MOT EEC-FORBEREDELSENE.

LA OSS GÅ MOT DYRTIDA OG RASJONALISERINGSTILTAK.

STUDER DEN REVOLUSJONÆRE TEORIEN I SYMPATISØRSIRKLER.

SLUTT DERE TIL UNGDOMSFORBUNDET.

Studentene har gjennomført store massekamper dette året. Lånemarkseksjonen i vår markerer et foreløbig høydepunkt, demonstrasjonen med 5–6000 deltakere.

og okkupasjonen av Regjeringsbygget hvor studentene krever kompensasjon for den økonomiske forverringa.

Abonner!

Send inn kr. 7,— på postgiro 20 60 68, og adresser blanketten: Røde Garde, Boks 6159 Etterstad, Oslo 6.

GLIMT FRA NORGE 1970

▲ Første mai var en manifestasjon av de progressives framgang over hele landet. Her: Fra Trondheim, der 300 deltok i Rød Arbeiderfront demonstrasjonen.

Stemningen var militant blant de streikende Sauda-arbeiderne. Den tre uker lange streiken ga seier og lønnsøkning på 30%. ▶

◀ Sterkt oppsving i streikekampene i 1970. Først ute var Norgas-arbeiderne som på bildet verger seg mot streikebryteri. Politiet viste seg igjen som kapitalistenes trofaste tjenere, like etter at bildet ble tatt slepte politiet arbeiderne inn i Svarte-Marja. Til tross for forræderiet fra LO-pampene, ga streiken seier.

»FOLKET OG BARE FOLKET ER
DEN DRIVKRAFT SOM LAGER
VERDENSHISTORIEN»

»REVOLUSJON ER HOVED-
TENDENSEN I VERDEN I DAG»

Mao Tsetung

At arbeidsretten er et redskap for kapitaleierne, er ikke noe nytt. Streikekampene viste at dette redskapet er et fugleskremmel som feies bort under massenes kamp. Her viser sporveisarbeiderne sin forakt for klassedomstolen.

▲ USA-imperialismens brutalitet er stadig økende. Det samme er volden mot det voksende antallet anti-imperialistiske demonstranter. Under Kambodiademonstrasjonen i Oslo (bildet over) kjøres motorsykler og hester inn i mengden.

Elever mobiliseres mot rasjonaliseringa i skolen: Her fra »Kattø» i Oslo hvor almannamøtet går inn for boikott av de normerte prøvene. ▼

◀ og under Green Berets-demonstrasjonen nølte ikke politiet med å skyte med tåregasspistol rett i ansiktet på folk.

ARBEIDERKAMPER 1970

Norgas, Sauda, Oslo Sporveier – dette er de steder der arbeiderkampene har nådd det høyeste nivået i 1970. Dessuten var det mye større bredde i kampene; de blussa opp i Grafisk, på Koksverket i Mo i Rana, Odda, Borregaard, Norsk Hydro, Innenriksfarten, Alta Steinsliperi, Kongsberg Våpenfabrikk, Jøtul, Horten Mek.Verkst. for bare å nevne noen. Grunnlaget for disse aksjonene var elendige lønssystemer, dårlige skiftordninger og oppskrudd arbeidstempo.

Marxist-leninistenes allmenne prinsipper er blitt brukt i organiseringa og ledelsen av kampene. Dette har vært tilfelle på steder hvor det aldri har vært en m-l'er. Men det viser seg at der m-l'ere har stått i ledelsen av arbeiderkampen, der har resultatene vært de beste. Dette er ikke skryt og sjølros, men sannhet og ei viktig erfaring. La oss bare se på noen eksempler: På Norgas gikk timelønna opp 20 % etter 16 dagers streik, i Odda 20 % etter gå-sakte-aksjonen i vår, i Sauda ca. 30 % etter 5 ukers streik, og ved Oslo Sporveier der 1100 arbeidere var i streik i 16 dager, fikk de innfridd krava de hadde stilt.

Den marxist-leninistiske teorien forklarer hvordan det kapitalistiske samfunnet fungerer og sier hvem som er fiender og venner. Vi kan derfor legge opp en strategi og taktikk som fører kampen i riktig retning fram til seier for arbeiderklassens interesser.

Utover den økonomiske sida ved streikene, har de hatt et helt nytt politisk innhold. De streikende arbeiderne har klart sett at kampen ikke bare retter seg mot de lokale arbeidskjøperne, men mot borgerstaten og dens avtale- og lovverk. På Norgas i Oslo blei streikevakter overfalt av politiet. Kampene

ved Norgas, Sauda og Sporveien i Oslo har retta seg mot borgerskapets arbeids«rett» som er blitt klart avvist av arbeiderne. Videre har kampene retta seg mot komplette avstemninger og tvungen lønnsnemnd. Arbeiderne har innsett at de borgerlige lovene ikke verner arbeiderfolks interesser, og at kampene i LO tenker på sine egne stillinger og ikke på arbeidernes interesser. Klassekamp – ikke LO-ledelsens klassesamarbeidspolitikk – fører til resultater for arbeiderklassen.

Streikekampene har imidlertid ikke bare vist arbeiderklassens styrke, men også folkets skapende evner. Arbeidernes organisering i Sauda viser tydelig kollektivets overlegenhet – sosialismens overlegenhet overfor kapitalismen. De organiserte lag som stod for fiskeforsyninga til arbeiderne, inngikk avtaler med småbrukerne i distriktet for å få billige matforsyninger, de gjennomførte dugnadsarbeider i kommunen som tjente deres egne behov. Dette er tegn på hva folket kan gjøre når de tar saka i sine egne hender. Det er konkrete uttrykk for arbeidermakt.

Dette sosialistiske preget ved streiken i Sauda kommer også til uttrykk i en uttalelse som ble vedtatt av Sauda Fabrikkarbeiderforening etter streiken, der det heter: »Resultatet av streiken er bare midlertid. Under kapitalismen må arbeiderne alltid kjempe.

Eierinteressene vil alltid forsøke å undergrave det som er vunnet, gjennom skatteheving og prisstigning. Arbeiderne kan bare få de verdiene de skaper under en annen samfunnsform. Arbeiderfolk må derfor forberede seg på stadig nye kamper. Erfaringene viser at hvis vi står samla i kampen, har vi ingen ting å frykte.»

Det var en ambisjonsrik ung mann som søkte jobb etter annonse i avisen ...

Hans nye sjef sa: – Jobber du bra skal jeg belønne deg.

Den unge mannen arbeidet hardt og fikk som belønning ...

to maskiner å passe. Dermed fordoblet han sin produksjon.

– Beklager, sa sjefen, lagrene er overfylt. Du er oppsagt.

Det var en ambisjonsrik ung mann som søkte jobb etter annonse i avisen ...

KAMP MOT EEC OG DYRTID

..FOR SOLDATER

Da jeg var i militæret, det er ikke lenge siden jeg ble ferdig, hadde jeg selv 6,50 pr. dag, og kona og ungen fikk 780 kroner måneden. Ikke rart at økonomien måtte bryte sammen. Jeg snakket med velferds-offiseren for å søke om husleiestøtte, hans svar var: »Har du ikke foreldre?»!

Vi bor i en knøttliten leilighet i en gammel gård på østkanten i Oslo, 15 000 måtte vi ut med i innskudd og husleien er 275 kroner i måneden. I tillegg kommer store elektrisitetsregninger, utgifter til korrespondanse-skole som kona tar, den koster 4000 som betales i månedlige avdrag, mat og klær. Da jeg kom inn i militæret var ungen bare et par måneder gammel, vi måtte ha klær og utstyr til henne samtidig som vi måtte ha møbler til leiligheten.

Vi fikk ikke husleiestøtte fra militæret og måtte gjøre som velferds-offiseren sa, spørre foreldrene våre. Heldigvis var de både i stand til og villige til å yte hjelp, hadde de ikke gjort det, ville vi bare hatt råd til å bo og bare spise hver tredje dag.

En annen ting er at vi fikk leilighet i OBOS som vi skal flytte inn i til sommeren, og vi måtte betale innskuddet omtrent samtidig som vi betalte innskuddet for leiligheten vi bor i nå. Det dreide seg om 17 500 for den nye leiligheten, og vi fikk beskjed om at vi kunne få låne halvparten, få et såkalt kommunalgarantert lån. Men fordi jeg kom rett fra skolen og inn i militæret og ikke hadde hatt noen inntekt, måtte vi få en i familien til å garantere, og hele vitsen med det kommunalgaranterte lånet falt bort. Det er tydelig at det bare er folk som har noe fra før som får lån, unge mennesker som skal skaffe seg leilighet og virkelig trenger et lån får det ikke uten at familien må garantere for det «kommunalgaranterte» lånet.

Militæret sviktet altså totalt når det gjaldt å støtte familien hjemme med husleien for eksempel. Det stående uttrykket var: kan ikke kona jobbe! De ville selvfølgelig ikke forstå at om hun skulle jobbe, måtte ungen få plass på et daghjem. Men for det første var ungen såpass liten, for det andre var det umulig å få plass på noe daghjem og for det tredje skulle hun lese til artium.

Alle murret over økonomien i militæret, det er ikke mulig å klare seg på de få

SLIK MERKES DYRTIDA ...

skillingene vi får i måneden, og med den dyrtidsutvikling vi har i Norge i dag blir det bare verre og verre, lønningene holder ikke tritt med prisstiging. Fra momsen ble innført og alle de seinere prisforhøyelsene, har soldater flere steder tatt opp lønns- og arbeidsproblemene, men der hvor jeg var fikk vi ikke samlet oss om å fremme kravene skikkelig. Folk var også redd for følgene, f. eks. at vi kunne få refs eller bli »omplassert», det er virkelig behov for en interesseorganisasjon for soldatene.

En annen ting var arbeidsforholdene, jeg var sjåfør, det vil i stor utstrekning si at jeg var visergutt for alt som het befall. Jeg hadde selvfølgelig vanlige tjenesteoppdrag, men mye annet også som ikke hører med til en sjåførs jobb, og som han heller ikke skal gjøre. Jeg ble brukt til å kjøre befalets unger på skolen, dra på polet for dem, i banken, kjøre folk hjem fra fester, passe unger og vanne blomster. Jeg hadde ingen fast arbeidstid, måtte jobbe dag som natt på kort varsel, noe som førte til at jeg ofte ikke visste når jeg kunne få perm.

Når det gjelder myten om velferds-Norge, har den blitt avlivet for oss for lenge sia. I gården vi bor, er det folk som har bodd siden de var små. Leilighetene består av stue på 15 kvadratmeter, kjøkken på 6 kvadrat-

meter og en liten entre. Mange har bare kaldt vann i springen og det er utedo nede i gården. I en leilighet som til og med er mindre enn vår, bor det en familie med tre barn og de har ikke råd til å skaffe seg større og bedre leilighet. Når det er riktig kaldt, pleier vannrørene i leilighetene på den andre sida av gangen å fryse, og da kommer naboen inn til oss med bøtter for å hente vann. Det trekker fra alle ytterveggene og det elektriske anlegget tåler ikke så stor belastning at vi kan holde stua varm når det er kaldt om vinteren.

Det var helt sjokkerende å komme fra et beskyttet og konservativt hjem og se hvor elendig mange folk lever i »velferds-Norge». Vi har grodd inn i miljøet her, vi må jobbe hardt begge to for å klare alle utgiftene, lønna rekker ikke langt, for overalt merkes dyrtids- og EEC-framstøta når priser og avgifter flyker i været. Nå går vi begge to på grunnsirkel. Den erfaringen jeg har fra militæret; at soldatene må danne sin egen interesseorganisasjon for å ivareta sine interesser, er noe også vi arbeidere trenger, og vi vil være med på å bygge opp en skikkelig organisasjon, et kommunistisk parti som kan ivareta våre interesser både på kort og lang sikt på en helt annen og bedre måte enn det som blir gjort nå.

..FOR LÆRLINGER

Læregutter som bor på Læregutthjemmet i Bergen har fått merke dyrtida så det svir. Høsten 1969 kostet det 100 kr. p. r. u k e å bo på et tomannsrom, mat og klesvask inkludert. I vår steg prisen til 115 kr., og i høst (2/10) til 140 kr. Dette ble av styret for hjemmet begrunnet med »den fortsatte stiging i leveomkostningene og i øvrige utgifter – utenom »momsen» – samt lønnsstiging og en betydelig reduksjon i de offentlige bidrag».

Dette betyr at alle lærlinger som går i det første og andre året av sin lære, må flytte ut, da de ikke tjener nok til boutgiftene engang. De andre må kutte ut alle »fornøvelser» og hjemreiser (for å komme inn på læregutthjemmet må en stille med økonomisk »garantist» i fall en sjøl ikke skulle klare boutgiftene).

I tillegg til dette regjeres Læregutthjemmet som om det var et kloster. »Guttene» (som er i alderen 16–25 år) må være inne kl. 23.00, lørdager og torsdager kl. 23.45. »Besøk på hjemmet av slekt og venner er tillatt i den utstrekning bestyrerinnen bestemmer», sier husordensreglementets paragraf 2. »Etter kl. 22.00 skal ingen uvedkommende oppholde seg på hjemmets område.» Guttene har ikke nøkkel til ytterdøren.

Læreguttene protesterer

Meldinga om leieøkninga, som kom 9. september, ble resolutt fulgt opp av et protestbrev 12. september fra læreguttene til styret for hjemmet, Bergens kommunestyre og Kirke- og undervisningsdepartementet. Det blir i brevet gjort klart at de skoleungdommer som bor på hjemmet, har kalkulert med 115 kr. i sine søknader til Statens Lånekasse for Studerende ungdom. »Lærlinger og andre unge arbeidere som bor på Bergens Læregutthjem, kan heller ikke med sine simple lønner betale den nye pensjonen.» Brevet slutter med at »hvis dette vedtaket . . . skulle bli gjennomført, vil vi forbeholde oss retten til eventuell aksjon».

Til nå har bare utleieren svart på brevet. »Styret beklager . . .» osv. Det framgår av svaret at pensjonsprisen er sterkt subsidiert, at kommunen og staten må øke bidragene om driften skal lønne seg.

Hybelsituasjonen i Bergen er prekær som på alle større steder. Skoleungdom og lærlinger er et lett bytte for spekulanter. Vi tror læreguttene i Bergen har innsett at organisert kamp for sine rettfærdige krav er det eneste som nytter, at de vil ta seg »retten til eventuell aksjon» med de nødvendige midler.

..FOR STUDENTER

Studentkampene i vår ga til resultat at staten til slutt måtte øke lånesatsene noe, men sjølsagt på langt nær til det vi krevde. Jeg var med på alle aksjoner som ble satt i verk av FSF, fordi jeg klart så misforholdet mellom lånenes størrelse og kostnadsnivået for en student.

Da jeg kom tilbake til Blindern, etter å ha arbeidet det meste av sommerferien, trodde jeg at i høst ville det bli mer å rutte med. Men der tok jeg skammelig feil. Det første som møtte meg, var prisøkninga på Samskipnadens kantiner, en prisstigning som alene nesten spiste opp det tillegg jeg hadde vært med på å kjempe fram i vårsemesteret. Og ved siden av dette økte prisene ellers i samfunnet. Første dagen jeg kjøpte tørrmat for å ha på hybelen, trodde jeg at kassadama hadde slått feil på tastaturet, men det var jeg som tok feil; prisene hadde virkelig steget så mye. Etter dette begynte jeg å kikke litt nøyere på prismerke på forskjellige varer, og tok en rask sammenlikning med prisene i vårsemesteret. På de fleste varer var det en betydelig økning, og jeg forsto etter hvert at dyrtida rammet meg direkte på denne måten. Pengene minsket raskt, sjøl om jeg hadde med meg opptjente penger da jeg kom tilbake etter ferien.

Prisene har steget brått og voldsomt, og til våren er vi blitt lovet at de skal fortsette med

det. Det er helt klart at vi som er studenter og må leve av faste lån, vil komme til å få temmelig store økonomiske problemer til våren. Mange blir nødt til å avbryte studiene for å ta seg en jobb og dermed kanskje utsette en eksamen. Av den grunn får de problemer med Lånekassa når de skal søke lån igjen, og dermed er den onde sirkelen sluttet. Sjøl er jeg nødt til å gå opp til eksamen i vår for i det hele tatt å få lån til høsten igjen. Derfor må jeg spinke og spare for å få lånet til å strekke til i vårsemesteret. Et lån som såvidt berger deg gjennom et kort høstsemester, vil sjølsagt ikke holde ut det mye lengre vårsemesteret med det samme normale forbruk. Derfor må jeg bruke pengene til det mest nødvendige, så som mat, hus og studiemateriell, og likevel er jeg redd det vil røyne hardt på.

Ser vi nå tilbake på det tillegg vi klarte å tilkjempe oss i vår, er det tydelig at staten har klart å ta det tilbake med blodig rente. Dette betyr at vi ikke kan gi opp kampen nå, det vi må gjøre er å kjempe enda mer målbevisst og enda sterkere for våre interesser. Vi må innse at når vi ikke får innfridd krava våre i første omgang, må vi komme sterkere igjen. Vi må innse at kampen vil bli langvarig, og at vi kan få tilbakeslag. Men utifra erfaringene fra i fjor, er jeg overbevist om at vi skal seire, at vi greier å forsvare oss mot angrepa fra staten.

Student ved Universitetet i Oslo.

KAMPEN MOT EEC OPPTRAPPES

Røde Garde har mottatt en rekke rapporter om aktivitet mot EEC og dyrtid rundt om i landet. Her er noen av dem.

De viser at en brei enhet i motstanden mot dyrtid og EEC vokser fram på de stedene hvor arbeidet drives godt, overalt hvor denne linja blir grundig og riktig propagandert.

De viser at en brei enhet i motstanden mot dyrtid og EEC vokser fram på de stedene hvor arbeidet drives godt.

De viser at det er nødvendig med grundige diskusjoner, spredning av materialet mot EEC osv., før aksjonskomiteer dannes.

Røde Garde vil oppfordre ungdom som står oppe i problemet om hvordan dere skal gå fram i kampen mot dyrtida og EEC om å studere disse rapportene, trekke ut de erfaringene som kan anvendes der dere arbeider, og bruke dem.

KRISTIANSAND ..

Følgende innlegg er sendt Røde Garde av kamerater i Kristiansand S. Den enheten som preger kampen mot EEC og dyrtida der lover godt for anti-EEC-arbeidet framover. Vi oppfordrer all progressiv ungdom til å lære av eksemplet fra Kristiansand: Enhet styrker kampen mot EEC.

»Her i byen er det opprettet en ungdomsfront mot EEC. Denne fronten består av de forskjellige politiske ungdomsorganisasjoner i Kristiansand, ML'ere, uavhengige progressive og en del skolelag. Forløperen til denne fronten var et møte med representanter fra de forskjellige organisasjoner. Disse la fram sitt syn på EEC, og flertallet mente at kampen måtte settes i sammenheng med dyrtida. Resultatet av møtet ble et valgt arbeidsutvalg som skulle legge opp til et møte senere.

På dette møtet ble så Ungdomsfronten mot EEC opprettet. Den arbeider etter følgende plattform:

»De økonomiske og sosiale kår for alle grupper av arbeidsfolk – arbeidere, funksjonærer, tjenestemenn, gårdbrukere og fiskere, småhandelnde, trygdede, ungdom under utdanning og soldater – er i dag utsatt for en raskt økende forverring. Det er storkapitalens forberedelse til EEC-medlemsskapet som folk et nå får betale gjennom dyrtidsutviklinga.

EEC OG DYRTID

Arbeiderkomiteen mot EEC og Dyrtid og Rød Front-styret i Det Norske Studenterfamfund har gitt ut dette heftet. Formålet med heftet er å utdype innholdet i Arbeiderkomiteens aksjonsgrunnlag, danne grunnlaget for studier i lokale aksjonsgrupper, og være en hjelp i agitasjonen og propagandaen mot EEC og dyrtid.

I dette nummeret av Røde Garde er det ikke tatt med opplysningsstoff om EEC. De som vil ha det, oppfordres til å skaffe seg dette heftet og studere det. Det koster 3 kroner, og fås tilsendt ved å skrive til:

Arbeiderkomiteen mot EEC og Dyrtid
Postboks 3829 Ullevål Hageby
Oslo 8.

Strukturrasjonalisering, rasjonalisering på arbeidsplassene, prisstigning osv. er framstøt fra storkapitalen for å få norsk økonomi tilpasset inntreden i EEC. Dyrtida og bestrebelsene på å få innlemmet Norge i EEC er to sider av samme sak, og må derfor bekjempes samtidig. Skal kampen mot EEC bli slagkraftig må den ha dette som utgangspunkt.

Et EEC-medlemskap vil få katastrofale følger for vanlige folks livsinteresser. Det vil føre til økt monopolisering og sterkere direkte makt til kapitaleierne gjennom det overnasjonale Brussel-byråkratiet. Det vil føre til lavere real lønninger og skjerpning av dyrtida. Det vil også bety innskrenkninger av de borgerlig-demokratiske rettigheter, og alvorlige innskrenkninger i fagorganisasjonens handlefrihet.

Næringsgrunnlaget for småbrukere og fiskere vil bli fjernet og det vil bli sterk sentralisering av bosettingsstrukturen. Økt arbeidsløshet, særlig for eldre arbeidere, og forsterket tvangsflytting av arbeidskraften.

Et eventuelt norsk medlemskap vil bety nedbryting av den nasjonale suvereniteten, og dette vil føre til at både den norske og den internasjonale monopolkapitalens utbytting av folket vil bli sterkere. Småhandlere og mindre bedrifter vil bli utradert og det vil være fare for sanering av hele industrigreiner i såkalte utsatte næringer.

Alle lag av det arbeidende folk må slutte seg sammen i en felles aksjonsenhet på grunnplanet, og bekjempe monopolkapitalens EEC-framstøt.

Konkret betyr dette:

Avbryt forhandlingene i Brussel.

Slutt på dyrtidsutviklinga.

Momsen øyeblikkelig vekk fra dagligvarer, strøm og brensel.

Ned med rentesatsene.

Økt investeringsavgift.

Strengere beskatning av

de store inntekter og formuer.

Nei til monopolkapitalens Europa.»

Dette sluttet et stort flertall opp om, med unntak av en håndfull AUF'ere og en fra Unge

Venstre. Videre ble det besluttet å ta kontakt med fagforeninger, skoleelever og folk på grunnplanet som er EEC-motstandere. Det ble opprettet et utvalg som skulle forhandle med Folkbevegelsen om samarbeid på konkrete saker, som f. eks. aksjoner, demonstrasjoner o. l. Dette samarbeidet måtte på ingen måte gå på tvers av vår plattform.

Vi M-L'ere arbeider aktivt i denne fronten, fordi den i hovedsak står på et riktig grunnlag, og fordi ungdom på grunnplanet deltar i denne fronten. Vi vil imidlertid peke på en feil, og det er at fronten ikke favner om eldre arbeidsfolk. Det er M-L'ernes oppgave å forklare at hvis fronten skal bli virkelig brei, og kampen mot EEC og dyrtid mest mulig effektiv, er det nødvendig med arbeiderklassens deltakelse og ledelse.

SPØRSMÅL TIL HAUGESTAD

Advokat Arne Haugestad er en av lederne for Folkebevegelsen mot EEC og har utgitt en bok: »ABC om EEC». Vi vil stille følgende spørsmål til Haugestad:

1. Hvorfor skriver du side opp og side ned om EEC-byråkratiet, men ingenting om hvordan folk har det i EEC-landa?

2. Hvorfor står det ingenting om de EEC-forberedelsene som gjøres i Norge i dag og nødvendigheten av å stoppe fienden på marsjen?

3. Hvem hadde du først og fremst i tankene da du skreiv denne boka?

a. Det nasjonale borgerskap som har fått god oppmerksomhet i argumentasjonen når det gjelder lønnsomhetsspørsmålet og nasjonale verdier.
b. Bønder og fiskere som har fått et summarisk avsnitt til slutt i boka.
c. Arbeiderne som bare nevnes indirekte i forbindelse med den nasjonale sysselsettingspolitikk.

d. Ungdom under utdanning som overhodet ikke er nevnt i boka.

4. Står du fast ved følgende uttalelse i begynnelsen av boka?

»Nettopp fellesoppgaver som det fra enkelte hevdes må behandles av et utvidet EEC, er i dag gjenstand for et positivt samarbeid innenfor OECD og Europarådet. Dette samarbeid kan ytterligere utvides og styrkes.»

Vet ikke Haugestad hva OECD er? Et økonomisk organ som driver intensiv samordning av de kapitalistiske kreftene i Europa, USA, Canada og Japan. EEC-landa har god nytte av OECD's virksomhet. Nå nylig forslår OECD åpent å bruke økt arbeidsløshet som middel for å dempe aktiviteten i EEC-land. OECD forsøker å samordne skolesystemene slik at de tilsvarende den »frie» markedsutviklingen i Vest-Europa. Det er fra OECD Forsøksrådet og Ottosen-komiteen har henta mange av sine ideer. Vet ikke Haugestad hva Europarådet er heller? Vi minner om at den reaksjonære og EEC-vennlige »Europa-bevegelsen i Norge» under Håkon Lies lederskap har et nært og godt samarbeid med Europarådet.

UNIVERSITETET I OSLO ..

Den lokale Arbeidsgruppa mot EEC på filosofisk-idehistorisk og slavisk institutt på Universitetet i Oslo hadde en vellykket aksjonsdag 2. desember. Arbeidsgruppa hadde tre stands i byen, bemannet med tilsammen 36 anti-EEC aktivister, 4 på hvert skift a to timer. Reaksjonen ute blant folk var fin, og de som hadde vært litt skeptiske til å stå på stand i byen, ble veldig oppmuntret av at så mange var imot EEC og gjerne ville diskutere med dem og kjøpe materiale om EEC. Det som først og fremst ble solgt var EEC-heftet som Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid har gitt ut, men det ble også solgt materiale utgitt av Folkebevegelsen og SF. Romatraktaten ble gitt til alle interesserte. Det ble også delt ut løpesedler om det åpne EEC-møtet som Arbeiderkomiteen arrangerte dagen etter – og på oppsummeringsmøtet etter aksjonsdagen kom det fram at det var en fin måte å komme i kontakt med folk på å invitere dem til EEC-møtet.

Initiativet til å opprette en arbeidsgruppe mot EEC kom fra Faglig Studentfronts basisgruppe på filosofisk institutt. Den tok kontakt med basisgruppene på slavisk og idehistorisk institutt, to institutter det var naturlig å samarbeide med, og inviterte dem til et informasjonsmøte om EEC. Møtet ble annonsert på veggaviser og alle i og utenfor Faglig Studentfront, lærere og ansatte ble oppfordret til å komme. 30 møtte opp, også lærere og ansatte.

Neste steg var et informasjons- og organisasjonsmøte som hadde til hensikt å opprette en lokal gruppe for de tre instituttene. Nå var interessen for anti-EEC-arbeid vakt, og de 60 som var til stede, besluttet å opprette en Arbeidsgruppe mot EEC og valgte et arbeidsutvalg på tre personer som skulle lede og samordne arbeidet framover.

På et seinere møte ble det vedtatt å støtte demonstrasjonen mot statsbudsjettet som Arbeiderkomiteen skulle arrangere, og arbeidsgruppa hadde stands på Universitetet der de oppfordret folk til å delta i demonstrasjonen og skrive seg på liste for selv å bli aktivt med i kampen mot EEC og dyrtida.

På alle møtene har Arbeidsgruppas politiske grunnlag blitt diskutert. Det er stor enighet om at EEC er storkapitalistenes fellesmarked og at dyrtida og forverringa av folks levevilkår må ses i sammenheng med regjeringas EEC-forberedelser. De uenighetene som er til stede, har gruppa funnet ut at de skal løse ved hjelp av grundige studier på EEC.

Over jul vil det bli dannet små studiegrupper som hver tar opp viktige aspekter ved EEC og som kan gi alle en bedre forståelse av EEC, for dermed å konsolidere gruppa på at kampen må føres på et anti-kapitalistisk grunnlag.

Nødvendigheten av studier på EEC kom fram den 2. desember. Av det som ble oppsummert som mindre gode sider ved aksjonen var nemlig det at de som sto på stands ikke visste nok til å svare på alle spørsmålene som kom. Spørsmål som: hvordan går det med oss

hvis vi klarer å holde oss utenfor EEC, er det virkelig så ille for fremmedarbeiderne, hva vil Norge miste av sin sjølråderett, hvorfor er statsbudsjettet et EEC-budsjett osv. Alle disse sakene skal arbeidsgruppa studere etter jul, de skal studere de politiske og økonomiske sidene ved EEC slik at de enkelte konkrete problemene blir forståelige ut fra helheten. Arbeidsutvalget regner med at gruppa skal være konsolidert i slutten av januar og da skal gruppa ta stilling til om de skal tilslutte seg Arbeiderkomiteen, eventuelt den sentrale

Fra den 2. desember: En av arbeidsgruppas stands i Oslo.

BERGEN ..

Her i Bergen er kampen mot EEC og dyrtida kommet i godt gjenge. Det ble oppretta en aksjonskomite for 2. desember som besto av fagorganiserte. Denne trådte forøvrig tilbake etter 2. desember og det ble valgt en permanent aksjonskomite mot EEC og dyrtid for Bergen. På Universitetet er det satt ned en aksjonskomite som består hovedsakelig av arbeidere ved universitetet pluss noen få studenter og lærere. Videre er det oppretta aksjonskomiteer ved 5 skoler.

Visse deler av Folkebevegelsen har skapt vanskeligheter for enheten i anti-EEC-arbeidet. Et eksempel: Folkebevegelsen arrangerte et folkemøte 26. november. Aksjonskomiteen foreslo samarbeid mellom sine og FB's aksjonsdager ved å støtte opp om FB's møte, og å invitere dem til å slutte seg til Aksjonskomiteens demonstrasjon og folkemøte 2. desember. Videre ba de om lov til å dele ut løpesedler og å få en appell ved møtet 26. november.

Folkebevegelsen nekta appell, de nekta løpeseddelutdeling, de ville ikke ha noe med 2. desember å gjøre. Dem om det. Dette hindra ikke at Aksjonskomiteens demonstrasjon samla 600–700 deltakere, omlag dobbelt

KAMP MOT EEC OG DYRTID

Aksjonskomiteen for Universitetet.

Nå er entusiasmen så stor blant de som er med, og erfaringene så gode at det er vedtatt å fortsette med stands i byen også etter jul, så ofte det er mulig.

så mange som Folkebevegelsen.

Ved mobiliseringa til demonstrasjonen ble det lagt stor vekt på utdeling av løpesedler ved bedriftene og til folk en kjente. Dette ble fulgt opp med munn-til-munn-metoden med agitasjon og propaganda.

Hvem er det så i Folkebevegelsen som ikke vil enhet? På møter i Studentersamfunnet her og ved samtaler har det gått fram at det er toppledelsen i Hordaland og Bergen SF og NKP som hardest har gått imot en samling av kreftene. Det er bl. a. blitt uttalt at det er *sekskterisk* å koble dyrtid sammen med EEC fordi det er mange som er imot EEC som ikke er imot dyrtid. (Hvilke grupper er det SF og NKP-ledelsen har så stor omsorg for monstro? Red. anm.) Og det er blitt kastet fram forslag i Studentersamfunnet at det skal prioriteres støtte til Folkebevegelsen. Fornuftige folk ser at ingen nå kan stå fram og kreve absolutt ledelse. Tida og kampen får vise hvilken linje folk slutter opp om. Viktigere skulle det være å skape enhet i kampen. Og her har en god del av Folkebevegelsens medlemmer vist en annen holdning en visse ledere, og har sluttet opp om Aksjonskomiteens demonstrasjon.

KAMP MOT EEC OG DYRTID

ØSTKANTEN ..

Østkanten aksjonskomite mot dyrtid og EEC ble valgt på et møte i Østkanten Folkets Hus den 17. nov. med ca. 60 mennesker til stede.

Det åpne møtet besluttet enstemmig at den lokale komiteen skulle tilslutte seg Arbeiderkomiteen mot dyrtid og EEC's program, og organisere det arbeidende folket

lokalt. Kampen skulle føres som en anti-kapitalistisk kamp, både mot EEC-medlemskap og de framstøtene som gjøres og er gjort fra monopolkapitalens og statens side for å forberede dette medlemskapet.

Fra 17. nov. til dette skrives har komiteen forberedt deltakelse i den landsomfattende aksjonsdagen 2. des. med stands på Galgeberg og Helsefyr og løpeseddelutdeling til de fleste husstander i området. Komiteen har deltatt i aksjonsdagen med to stands – på Galgeberg og Helsefyr – og en dørsalgaksjon med salg av EEC og dyrtid-heftet og medlemskort for Arbeiderkomiteen. Videre har komiteen deltatt i det åpne møtet i Folkets Hus 3. des. ved en representant som orienterte om lokalkomiteens arbeid. Og endelig har den i hovedtrekkene kommet fram til et opplegg for den videre kampen lokalt.

Det videre arbeidet kan kort skisseres slik: Komiteen starter interne studier om EEC og dyrtid, med Arbeiderkomiteens hefte som utgangspunkt. Samtidig med dette er det innledet innsamling av materiale om og studier av de objektive forholdene lokalt. Dette gjøres for bedre å kunne agitere og propagandere mot dyrtid og EEC, for å igangsette eller støtte aksjoner som springer ut av de lokale forholdene, og for å lede eller hjelpe andre grupper som vil starte studier på EEC og dyrtid for å gå aktivt inn i kampen lokalt. Aksjoner som utgår fra lokalkomiteen vil i tida framover være innordnet i dette arbeidsprogrammet, som har som mål å skape en stor, slagkraftig og organisert kampgruppe på grunnplanen mot EEC og dyrtid.

Grupper eller enkeltpersoner som er interessert i samarbeid om studieopplegg eller annet for aktiv kamp mot dyrtid og EEC, kan kontakte oss ved å skrive til Østkanten aksjonskomite mot dyrtid og EEC, postboks Rodeløkka, Oslo 5.

PORSGRUNN ..

Den lokale Aksjonskomiteen mot EEC og dyrtid i Porsgrunn arrangerte åpent møte på aksjonsdagen den 2. desember. Møtet ble holdt på Kafe Heimen og samlet 50–60 deltakere, vesentlig arbeidere og skoleelever.

Innlederen la vekt på at en måtte skille mellom selve det formelle medlemskapet og den tilpasninga til EEC som den norske monopolkapitalen alt har holdt på med i en årrekke. I og med de Gaulles nei i 1963 ble også spørsmålet om norsk medlemskap utsatt. Likevel fortsatte monopolkapitalens tiltak for å komme med i EEC på et seinere tidspunkt, mens motstanden mot monopolkapitalens tiltak i første omgang tok slutt.

Dyrtida i dag, det siste statsbudsjettet og strukturrasjonaliseringa er alt sammen tiltak som monopolkapitalen setter i verk for å styrke seg til eventuelt medlemskap. Slik sett er vi allerede på vei inn i EEC. Det ble understreket at i denne kampen mot EEC og dyrtid måtte arbeiderklassen ta ledelsen. Ar-

beiderklassen er forutsetninga for kapitalistklassen, og bare arbeiderklassen kan ramme monopolkapitalen hvor den er mest sårbar. – Tilpasninga til EEC velter byrdene over på det arbeidende folket og ungdom under utdanning. Kampen mot dyrtid er såleis en kamp som de som rammes hardest av tiltakene, fører mot forberedelsene til EEC.

De som deltok i debatten etterpå, slutta seg til innledningens synspunkter og det ble understreket sterkt at arbeidsfolk måtte ta ledelsen i kampen. Møtet viste en sterk enhet mellom arbeidere og elever. Begge må stå sammen i kampen mot kapitalmakta.

Den lokale aksjonskomiteen hadde gjort et godt forarbeid med plakater og løpesedler, og den store enheten på møtet ga løfte om videre framgang for arbeidet i Porsgrunnsdistriktet.

Møtet i Porsgrunn var nok et eksempel på framgangen for dyrtidlinja i kampen mot EEC.

Dyrtidsdemonstrasjon

Kristiansand og omegn faglige samorganisasjon tok initiativet til en dyrtidsdemonstrasjon den 3. desember under parolene:

Slutt på dyrtidsutviklinga.

Full prisstopp.

Momsen øyeblikkelig vekk fra dagligvarer, strøm og brensel.

Ned med rentesatsene.

Nei til skattelettelser for store inntekter og formuer.

I oppropet til demonstrasjonen heter det blant annet at prisstiging, momsen og rasjonalisering og nå det nye statsbudsjettet fører til ei forverring av de økonomiske og sosiale kår for alle grupper lønnskakere, trygdede og ungdom under utdanning. Det blir videre pekt på at de forbedringer som har funnet sted kun er et resultat av arbeidsfolks egen kamp, og at fagbevegelsen igjen må bli et skikkelig redskap i denne kampen.

Demonstrasjonen, som den nydanna ungdomsfronten mot EEC og dyrtid slutta opp om, samla 150 mennesker, og var en ny manifestasjon på den voksende misnøyen mot LO-ledelsens forræderiske klassesamarbeidspolitikk.

SFU mot EEC og dyrtid

I første del av EEC-uttalelsen fra Landsmøtet til Sosialistisk Folkepartis Ungdom (SFU) understrekes det at de vil føre kampen mot EEC på et anti-kapitalistisk og anti-imperialistisk grunnlag. Dette politiske grunnlaget mener vi er helt riktig.

For øvrig kan vi opplyse at »Friheten» har rykket ut mot følgende avsnitt i SFU's landsmøte-vedtak:

»SFU har ikke organisatorisk eller på annen måte tatt stilling til, eller vært med på dannelsen av Folkebevegelsen. Prinsipielt støtter SFU tverrpolitisk EEC-frontarbeid på et anti-kapitalistisk og anti-imperialistisk grunnlag. Dette innebærer at SFU tar avstand fra borgerlig-nasjonalistisk, rasistisk eller fascistisk argumentasjon mot EEC-medlem-

skap. EEC er et framstøt fra storkapitalen, altså fra den herskende klassen i den kapitalistiske land, og den må også avsløres som det hvis kampen mot EEC skal bli sterk og varig. Den frie kapitalbevegelse i EEC vil styrke storkapitalens jerngrep over arbeiderne samtidig som den frie bevegelse av arbeidskraft vil svekke den strategiske stillingen til arbeiderne. EEC-medlemskap vil akselerere den senkapitalistiske strukturerings og arbeidsfiendtlige rasjonalisering av næringslivet og øke avfolkings tempoet av utkantstrøkene.

Organisatorisk vil SFU prioritere og støtte dannelsen av lokale og aktivistiske anti-EEC-grupper og utvalg. PR-sterke sentralaksjoner av kjentfolk, men uten lokalt grunnlag eller utspring har liten verdi.»

BERTHOLD BRECHT

Nationalteatret spiller Brecht på skolene. Under tittelen »Tidene skifter» presenteres en times collage av Brecht rundt om i gymsaler og liknende anretninger. »Brecht ville likt dette», skriver Arbeiderbladet om stykket. Vi har ikke selv sett det, men vi håper Arbeiderbladet har rett. For hva Brecht ville likt er at hans teater presenteres for folk flest slik at det kan forstås og »brukes». At hans arbeider på denne måten blir bidrag i de arbeidende massers kamp. For Brecht var en revolusjonær som gjennom sine arbeider virket for kommunismens og arbeiderklassens sak.

Gode borgere pleier kalle ham noe slikt som »en betydelig person som har ytet svært vesentlige bidrag til nytenkningen innen teatrets verden». Men om de favner om og søker å ufarliggjøre ham aldri så mye, vil han likevel være mye mer enn det. Hans dikt, hans teaterstykker og andre arbeider vil være viktige bidrag i vår kamp for sosialismen. Utfra dette må vi se Brecht.

»Jeg så dagens lys i 1898. Folkeskolen kjedet meg i 4 år. I min 9-årige nedsytlting i et gymnasium i Augsburg lyktes det meg aldri å forbedre mine lærere. På universitetet fulgte jeg forelesninger i medisin og lærte å spille gitar. Under revolusjonen gjorde jeg tjeneste ved et lasarett. Deretter skrev jeg teaterstykker, og sist vår ble jeg innlagt på sykehus grunnet underernæring. Etter 24 år i dagens lys er jeg blitt temmelig mager.» – Slik presenterer Bert. Brecht seg selv, og vi kan bare tilføye at han i 1919 alt hadde vært medlem av et arbeiderråd i Augsburg i forbindelse med rådsrepublikken i Bayern, og at han alt hadde fått oppført skuespillet »Trommer i natten». Året etter sto han på lista over dem som skulle arresteres ved Hitlers kuppforsøk i München.

Bert Brecht var direktørsønn, og motstanden overfor sin egen klasse startet allerede i skoledagene. Denne aggresjonen flyttet han senere over til teatret. For første gang møtte man et folkelig språk, et teater som tok for seg aktuelle samfunnsproblemer, drastisk og realistisk. Den gamle metoden med å lage scenen som virkeligheten ga Brecht på båten. Hans midler var enkle. På denne måten skapte han en fornyelse. »Dette er et ganske alminnelig teater. Planker og en papirmåne. Så la være med å glo så romantisk!»

Og om diktene sier han: »Lyrikk skal vurderes etter sin bruksverdi.» Han mente at lyrikken skulle ta stilling til sosiale og politiske spørsmål. Og det var marxismen som hjalp ham til konkret å anklage tilstandene. Han fulgte en rekke kveldskurs hvor marxismen ble grundig studert.

I 20-åra begynte samarbeidet med komponisten Kurt Weill, noe som bl. a. resulterte i »Tolvskillingsoperaen» som skulle gjøre begges navn kjent langt ut over Tysklands grenser. De hadde greid å skape en virkningsfull blanding av handling og viser, fengende og frekt. Herfra stammer bl. a. diktet »Ros av den revolu-

Brecht spilles på skolene. Fra en framføring av Brecht-collagen »Tidene skifter».

sjonære:

Mange er for mange og best når de er borte.

Men når han er borte, da mangler han.

Han organiserer en kamp om lønnspålegg

om tevann og om makten i staten.

Han spør eiendommen: Hvorfra kommer du?

Han spør ansiktet: Hvem bruker deg?

Der alle tier, der tar han ordet.

Der undertrykkelse hersker og det tales om skjebne

der gir han tingene navn.

Der han går til bords går misnøyen til bords.

Maten blir dårlig, at rommet er trangt erkjennes.

Der han blir jagd hen, der går et opprør.

Der han blir jagd fra er fortsatt uro.

Og så kom 1933 og Hitlers maktovertakelse i Tyskland. Brecht forlater landet, og i en 15-års periode har han som bosted forskjellige steder i Europa, for så å ende i USA. Denne perioden var hans rikeste tid som dikter, og det sier ikke lite. I alt har han nemlig skrevet 30–40 skuespill, teaterteoretiske skrifter som utgjør 7 bind og samlede dikt i 9 bind,

foruten romaner og noveller. Hans USA-opp- hold endte i 1947 i McCarthy-tida med forhør grunnet antatt »amerikansk virksomhet». Under forhøret greide Brecht nennsomt å unnsnippe de feller som ble lagt for ham. Han slapp fri, og »flyktet» til Sveits.

»Tigrene løp jeg fra

loppene næret jeg.

Spist opp ble jeg

av middelmådigheter»,

var de bitre ordene han etterlot seg ved avreisen fra New York.

Året etter reiser han til Øst-Berlin, og her skulle endelig hans livs store ønskedrøm bli oppfylt. Sammen med sin kone grunnlegger Brecht sitt eget teater; Berliner-ensemblet. Midt i det store verdensoppgjøret – den kalde krigen – vakte hans teater stadig interesse, harme og begeistring.

Fra Bert Brecht og hans teater spredte hans arbeider seg over verden. Og at det var verdifullt arbeid han hadde ytet ble bekreftet i 1955, året før han døde. Da mottok han Stalins fredspris.

BRA LP

»Det finns två kulturer. Den ena kulturens huvudsyfte är att bevara egendomsförhållandena som dom är. Och göra dom rika rikare och den dårliga lönen sämre.

Den andra kulturen manar till kamp och solidaritet för folkets sak.» heter det på omslaget på LP'en »HÖR UPP ALLT FOLK». »Med sångarna på denne LP vill vi ge uttryck för en liten del av den kultur som är folkets kultur.» heter det videre. Vi skal ikke fylle

spalter med skryt av plata. Vi nøyer oss med å slå fast at NJA-gruppen (fra teaterstykket NJA) har lyktes, og bringer istedet en av tekstene på plata.

Vi har ikke spalteplass til flere, selv om vi gjerne skulle trykke dem opp. Tekstene finnes imidlertid på coveret av plata. Den kan bestilles fra Oslo Bok og Papirhandel, Schweigaardsgt. 56, Oslo. Prisen er kr. 40,-.

BALLADEN OM KVASTEN

Andersson är gammal,
hans kropp har slitits ner
Det var det enda som han hade
och den orkar inte mer.

— — —

I 26 år har han jobbat hårt,
gjort mycket övertid
Men det hjälper honom inte
när andre nu tar vid.

— — —

Han är mycket yrkeskunnig
på sin levnedsbanas krön
Men det hjälper honom inte,
han får gå för lägre lön.

Han har inte längre råd med
hyran för sin lägenhet
Han får flytta til en sämre
säger stadens myndighet.

— — —

Dom sista åran har han fått
slita som en slav
En bas får aldri märka
om någon tacklar av.

— — —

Han har legat vaken,
tänkt på ordern ingenjörn kann ge
Andersson får gå med kvasten
om han vill hänga med.

Andersson er gammel,
hans kropp har slitits ner
Och dom som slitit ner den
vill inte ha den mer.

RØD FRONT—SEIER

For første gang i historien er det Rød Front-styrer i alle studentersamfunn i landet. Valgseirene i Trondheim, Bergen og Oslo viser at klassekampen er skjerpa og at de revolusjonære får stadig større oppslutning blant de progressive studentene.

Hvorfor seiret Rød Front? Fordi Rød Fronts program, politikk og praksis viser at den vil bruke studentersamfunnens ressurser i arbeiderklassens tjeneste i klassekampen. Rød Front vil bruke sine ressurser i kampen mot EEC, mot monopolkapitalens og imperialistenes framstøt. En annen grunn til at Rød Front vant er den politiske aktivitet som Rød

Front-sympatisørerne ved universitetene har vist i høst. Det har vært diskusjoner og Rød Front-stands for å komme i kontakt med nye sympatisører. For å styrke Rød Fronts stilling og sikre valgseier også til våren, må dette arbeidet videreutvikles. Flere må delta i arbeidet med å slå tilbake de konservatives forsøk på å erobre og passivisere studentersamfunnene.

Det er en viktig oppgave for progressive studenter å sikre at studentersamfunnene, som er studentenes viktigste politiske fora, fortsatt brukes i folkets tjeneste og yter sitt bidrag til kampen mot EEC og forverringa av folkets levevilkår.

I OSLO..

Studenter synger Internasjonalen etterat Rød Front-seieren er klar.

Rød Front i Oslo vant valget med 1277 stemmer. Aldri før har fronten fått så mange stemmer, heller ikke har det noen gang vært avgitt så mange stemmer som denne gang, ved et valg i Studentersamfundet i Oslo. Begeistringa var enorm da valgresultatet var klart

ved halv fem-tida om natta og Rød Front hadde vunnet over de konservative. Sjøl om de konservative hadde mobilisert alt som kunne krype og gå, og følte seg sikre på seieren, ble de slått med 117 stemmer. Valget nå i høst var et valg for eller mot EEC, om Studentersamfundet skulle stå på den riktige linja, anti-EEC-linja i tida framover. Fordi det

er de progressive studentene som har dominert Studentersamfundet i høst, og motstanden mot EEC er så sterk, var det klart at Rød Front måtte slå de konservative EEC-tilhengerne.

Rød Front i Oslo er en front av revolusjonære studenter som konsekvent tar sitt politiske utgangspunkt i arbeiderklassens interesser. Studentersamfundet skal brukes i folkets tjeneste, er en av frontens hovedparoler. Derfor er Rød Front underordna de anti-kapitalistiske frontene på Universitetet som Faglig Studentfront og Aksjonskomiteen mot EEC på Universitetet i Oslo, og de anti-imperialistiske frontene som Solidaritetskomiteen for Vietnam, Kampanjen Norge ut av NATO og Komiteen for et fritt Palestina. Rød Front har støtte til disse organisasjonene som en del av sitt politiske program. Foruten den tekniske, økonomiske og administrative støtte som Rød Front kan gi ved hjelp av Studentersamfundets ressurser, setter Rød Front opp møter om emner som er sentrale innen de forskjellige frontene, og letter på den måten muligheten for å få ut frontenes propaganda.

For aktivt å bruke Studentersamfundet i folkets tjeneste, stilles alle Samfundets ressurser til rådighet der klassekampen er mest tilspissa, der arbeidere er i streik. Foruten å bevilge penger av Studentersamfundets midler, deltar Rød Front aktivt i det politiske og økonomiske støttearbeid til de som står i den hardeste kampen. Valget nå i høst var en kamp om Studentersamfundets ressurser skulle brukes i anti-EEC-arbeidet, og de revolusjonære studentene samla ikke bare alle progressive, men også studenter langt inn i de borgerlige rekker, til enhet mot de konservative studentgrupperingene.

Kampen mot EEC har prega Studentersamfundet i høst, og vil i enda høyere grad gjøre det til våren. Rød Front-styret har allerede satt av 27 600 kroner til kampen mot EEC-medlemskap. Styret har på møteprogrammet sitt satt opp poster som tar opp forholda til arbeiderklassen, bønder og fiskere osv. under forberedelsene til EEC-medlemskap og under et eventuelt medlemskap. Dessuten står et møte om EEC som en del av imperialismen, også på programmet.

På denne måten bruker Rød Front-styret Studentersamfundets ressurser i folkets tjeneste.

Dette merket, som ble spredt i svære mengder på Generalforsamlinga i Studentersamfundet i Oslo, var de konservatives hemmelige våpen. — Det nytta bare ikke.

TRONDHEIM..

Ved valget i Studentersamfunnet i Trondheim 24. oktober vant Rød Front en knusende seier, og fikk 666 av 976 stemmer. Rød Front stilte under følgende paroler:

SEIER FOR ARBEIDERNE OG STUDENTENES KAMP!

AVSLØR OG BEKJEMP MONOPOLKAPITALENS FRAMSTØT!

Avslør og bekjemp sosialdemokratiets klassesamarbeidspolitikk!

Kamp mot USA-imperialismen og Sovjets sosial-imperialisme!

Det er første gang studentene i Trondheim gir sin tilslutning til et program som klart står

på arbeiderklassens side i klassekampen, mot monopolkapitalen og dens lakeier. I ei oppsummering av situasjonen etter valget, skriver Rød Front-avisa bl. a.

»1. De progressive og revolusjonære er flere enn noen gang før.

2. Store deler av studentmassen har blitt kvitt frykten for Rød Front og er åpne for og interesserte i problemene programmet tar opp.

3. Programmet tar opp de viktigste problemene for det arbeidende folket. Forholdene

ligger altså til rette for et nytt, seierrikt semester. Men framgangen er avhengig av to ting:

a. Rød Front må klare å knytte til seg alle progressive og revolusjonære i utformingen av den politiske linja.

b. Fronten må legge fram den politiske linja på en konkret og jordnær måte, slik at fler og fler av dem som ennå ikke har tatt klart standpunkt, forstår og slutter opp om Rød Fronts politikk.

Det står fremdeles en del igjen før Rød Front kan klare dette. Bare oppmerksomhet fra alle progressive og revolusjonære studenter, kritikk, gode råd og aktiv deltakelse i Rød Fronts arbeid kan gjøre dette bedre, og på lang sikt sikre at Studentersamfunnet blir til hjelp i det arbeidende folkets kamp.»

BERGEN ..

På generalforsamlinga i Studentersamfunnet i Bergen sto kampen denne høsten mellom Rød Front og Sosialistisk Front – i hovedsak et samarbeid mellom A-stud. og SF-stud. Rød Front vant valget med 260 mot 179 stemmer (3 blanke).

Hele semestret var den ideologiske kampen prega av ulike avskygninger av populismen på den ene sida og Rød Fronts revolusjonære linje på den andre. Den motseiinga som sjølsagt var til stede mellom sosialistiske ideer, fikk ikke komme fram for alvor før på generalforsamlinga, ettersom Sosialistisk Front ikke makta å føre fram ei enhetlig linje. »Fronten» var splitta innerst, samtidig som den var avhengig av støtte fra populistene for å ha sjanse til å vinne.

Rød Front har utvikla seg sterkt det siste året, og har greidd å skape en enhetlig frontorganisasjon på et langt høyere nivå enn bare for ett år tilbake. Dermed har fronten også vært i stand til å utvikle motseiinga mellom seg og populismen på en fruktbar måte, og den har makta å lage et program som kan tjene til å utvikle det politiske nivået i Studentersamfunnet videre. Emnene som blir tatt opp er sentrale for den progressive studentmassen, og de er søkt belyst slik at studentenes forhold blir satt i nær sammenheng med situasjonen for resten av folket.

Hovedoppgava i vårsemestret blir arbeidet mot norsk medlemskap i EEC, og Rød Front legger opp til enhet om praktiske tiltak som alle motstandere av EEC kan samle seg om. Videre vil det være viktig å drøfte hvordan vi må organisere den revolusjonære kampen for å kunne nå fram til målet – sosialismen.

Fritt Palestina

Organ for Palestinakomiteen i Norge; boks 107, Blindern, Oslo 3. Støtteabonnement kr. 20,-, postgiro 20 90 85.

Fritt Norge

organ for Kampanjen Norge ut av NATO. Årsabonnement kr. 15 til postgirokonto 20 80 05.

For Vietnam

utgis av Solidaritetskomiteen for Vietnam, Boks 558 Sentrum, Oslo 1.

BREI ANTI-IMPERIALISTISK ENHET

Det siste året har USA-imperialismens brutalitet og total forakt for folket i de utbytta landene kommet sterkere til uttrykk enn noensinne. Massemyrderiene i Indokina er grelt kommet til syne gjennom My Lai-massakren. Sanheten om torturen og de dyriske forholda i Con Son-fengslet er blitt klart for hele verdens folk. CIA-kuppet i Kambodsja og den amerikanske invasjonen etterpå, viser hvor langt respekten for andre lands suverenitet, som Nixon snakker så vakkert om, strekker seg.

Alt dette går ikke upåaktet hen. Motstanden mot USA-imperialismens voldtekt på det vietnamesiske folket har lenge vært sterk i det norske folket. Det siste året er denne motstanden blitt enda sterkere, ikke bare i bredde, men også i intensitet. Fler og fler skjønner at USA's folkemord i Vietnam ikke er et tragisk feilgrep som sosialdemokratene tidligere hevda, men et resultat av den kapitalistiske utbyttinga av »den tredje verden». Den anti-imperialistiske kampen har fått en mye breiere oppslutning enn før.

Et eksempel på dette er den breie opp-

slutningen om demonstrasjonen mot den amerikanske terrorbombinga av Nord-Vietnam den 27. november i Oslo. Disse organisasjonene tilslutta seg demonstrasjonen: Faglig Studentfront, FNL-gruppene i Oslo, Folkereisningen mot krig, Fredskontoret i Oslo, Kampanjen Norge ut av NATO, Kommunistisk Ungdom, ML-gruppene i Oslo, Norges Unge Venstre, Norsk Studentunion, Oslo D-lag av AUF, Oslo NKP, Oslo SF, SFU, Oslo/Akershus SUF(m-l), Palestinakomiteen i Norge, Rød Front og Vietnambevegelsen i Norge. Demonstrasjonen gikk under parolene: Stopp bombinga av Nord-Vietnam (DRV), Bryt med Saigon-juntaen, Anerkjenn PRR og DRV, Støtt Vietnams folk på dets egne vilkår, USA ut av Vietnam og Bekjemp USA-imperialismen.

Aldri har det vært så brei oppslutning på et så sterkt anti-imperialistisk grunnlag. Denne bredden er i seg sjøl et bevis på hva formannen i FNL-gruppene i Oslo, Bjørn Gjelsvik, sa i appellen foran den amerikanske ambassaden: »Vi skal komme igjen sterkere for hver gang. Vi gir oss ikke før USA-imperialismen er knust.»

Demonstrasjonstoget stopper foran USA-ambassaden: »Vi gir oss ikke før USA-imperialismen er knust».

ELEVER TIL STREIK MOT KARAKTERSYSTEMET

I slutten av november gikk 110 elever, eller ca. 70 % av elevene ved Svolvær gymnas til en tre timers streik. Årsaken til streiken tør være kjent. Gymnasias-tene ville ved denne aksjonen vise overfor departementet og skolemyndig-hetene at det er sterk misnøye med det nye karaktersystemet.

FORMÅLET

Formålet ved streiken var å skape debatt og diskusjon blant elever over hele landet om det nye karaktersystemet. Alle gymnasiaster som har fått de nye tallkarakterene vet at det kreves mye mer arbeid enn før for å oppnå gode karakterer. Karakterjaget i skolen var ille før, men nå er situasjonen for størsteparten av norske gymnasiaster blitt enda verre. Elever over hele landet bør følge Svolvær-elevenes eksempel. Vi vet at skolemyndighetene ikke engster seg når de mottar en resolusjon eller to som uttrykker elevenes misnøye, men vi ser at de reagerer og gjør de mest desperate ting når elevene samler seg og aktivt går til kamp.

Rektor på Svolvær Gymnas utviste i første omgang alle elever som deltok i streiken for en uke. Men da han så hvilken støtte elevene fikk fra alle kanter, reduserte han utvisningen til tre dager. Hvorfor ble det reagert så sterkt

mot akkurat denne streiken? Elever rundt om har da streiket før.

KARAKTERSYSTEMET SIKRER »RIKTIG» ARBEIDSKRAFT

Sjølsgagt ble det reagert fordi Svolvær-elevenes streik retta seg mot karakter-

Svolvær-elevenes aksjoner.

systemet. Karaktersystemet er, som marxist-leninistene før har påpekt, kapitalistenes middel til å føre kontroll med at skolen oppfyller de krav den til enhver tid stiller. Vi vet at det viktigste kravet kapitalistene stiller til karakterstystemet er at karaktergivinga følger en fast oppsatt landsnorm. Hele systemet deres ville rakne om lærere og elever på den enkelte skole reiste seg til kamp mot dette systemet. Hvordan skulle de greie å plukke ut den arbeidskrafta som kunne sikre dem størst utbytte, når de ikke lenger ville kunne sammenlikne en elev fra Svolvær med en elev fra Porsgrunn?

Dette er årsaken til at elevene i vår »demokratiske» skole ikke har streikerett, som jo skulle være en demokratisk rettighet. Dette er årsaken til at myndighetene får kalde føtter og prøver etter beste evne å straffe kjempende elever for å skremme andre fra å følge deres eksempel.

HEMMELIG STREIKELEDELSE

Alle Svolvær-elevenene fikk samme straff. Dette betyr at skolebyråkratene ikke fant ut hvem det var som sto i ledelsen for kampen. Her har vi mye å lære av Svolvær-elevenene. Etter allmannamøtet, hvor det viste seg at et flertall av elevene var for streik, ble saken tatt opp i Elevrådet. Der ble det enighet om at det ville være uriktig, dessuten farlig for elevene, dersom Elevrådet skulle stå som organisator for streiken. Da ville rektor med letthet kunne plukke ut folk i ledelsen, og det ville bli fare for at aksjonen skulle mislykkes. I stedet gikk elevene til det skritt å velge sin egen hemme-

lige streike-komite som koordinerte og satte i gang streiken. Rektor hadde ingen sjanse til å finne ut hvem som sto i ledelsen.

Hvilken virkning vil utvisningen få for elevene i Svolvær? For deres oppførsels-karakterer f. eks.? Høyst sannsynlig ingen. Saken hadde vært en helt annen dersom rektor hadde greidd å plukke ut »uroelemen-ter». Vanligvis pleier en da å gi kun lederne straff og så kjøre ut med løgner som: »elev-massen ble lurt av bråkmakere» osv.

Rektor i Svolvær benytta seg også av denne taktikken, men på en litt annen måte. Da han ikke klarte å plukke ut syndebukker blant

elevene, måtte han gå utafor skolen for å finne noen. Her, som alle andre steder hvor folket reiser seg til kamp for å bedre sine kår, ble det SUF(m-l) som hadde satt i gang streiken. Den var sentralt dirigert fra Oslo. »Jeg unnskylder dere», var rektors bemerkning til elevene da han hadde mottatt SUF(m-l)'s hilsnings-telegram til de streikende elevene. »Dere vet ikke hva dere gjør.»

Sjølsgagt vet elevene ved Svolvær Gymnas hva de gjorde. Like sjølsgagt støtter SUF(m-l) denne streiken fullt ut. Marxist-leninistene har i sin analyse av den norske skolen slått fast at den fundamentale årsaken til misnøye i skolen nettopp ligger i karaktersystemet, som forårsaker arbeidspress og karakterjag. Det er ikke for ingenting at streiken i Svolvær ble støtta av elever av alle politiske avskygninger.

FØLG SVOLVÆR- ELEVENES EKSEMPEL

SUF(m-l) støtta også streiken fordi vi innser at kamp er det eneste midlet elevene kan benytte seg av for å kunne bedre sine kår. Svolværstreiken alene kan ikke slå de nye rasjonaliseringsframstøta tilbake, men den var et nytt puff på snøballen som er begynt å rulle. Men når elever og lærere rundt om i hele landet slutter opp om den kampen Svolvær-elevenene har tatt opp, vil det nye karakter-systemet og andre elev-fiendtlige tiltak sikkert og visst slås tilbake.

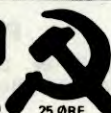
ENHET I KAMPEN MOT RASJONALISER-INGA!

NEI TIL DET NYE KARAKTERSYSTEMET!
BARE KAMP GIR SEIER!

SPRE SUF(m-l)s SKOLEAVIS PÅ DIN SKOLE

ARBEIDER - STUDENT - LÆRER - ELEV - ENHETSFRONT
MOT MONOPOLKAPITALENS RASJONALISERINGSFRAMSTØT

TIL KAMP
SUF(M-L)S SKOLEAVIS NR. 4/1970 25 ØRE

Flevert over hele landet har mye å lære av det arbeidet som elevene ved Katta har utført mot de standardiserte prøvene.

På slutten av forrige skoleår kjørte skoleledelsen ut en standpunktprøve i 1. gymklassen. Det var på hengende håret det ikke ble boikott. Hvordan kunne dette skje? Jo, ved at de progressive elevene, med marxist-leninistene i spissen, hadde drevet aktivt propaganda- og agitasjonsarbeid blant elevene. Det viktigste når det gjelder spredninga av propaganda og agitasjon for Katta-elevene var ikke bare å spre materiell, dele ut løpesedler osv. Størst vekt la de på den muntlige kontakten. De var klar over at det er den muntlige kontakten som gir størst resultater. Gjennom propaganda og agitasjon skapte de en forståelse for at innføringa av standardiserte prøver i gymnasiet var et ledd i myndighetenes rasjonaliseringsforsøk.

Da skolen begynte igjen i høst, fortsatte propaganda- og agitasjonsarbeidet mot karaktersystemet og de standardiserte prøvene, samtidig som de mobiliserte elevene til en forståelse av nødvendigheten av kamp mot de standardiserte prøvene dersom det igjen ble aktuelt på Katta. Spørsmålet om boikott ble tatt opp i hver eneste klasse. Det ble skapt enhet i hele elevmassen. I klasse etter klasse ble det vedtatt etter grundige diskusjoner at klassen skulle gå til streik dersom en eller flere klasser fikk en standardisert prøve. På grunnlag av diskusjonene i klassene, ble det avholdt *massemøte* på skolen hvor det ble vedtatt boikott av standardiserte prøver. I hver eneste klasse ble det dannet en aksjonskomite som besto av de mest aktive i kampen. Disse klassevisse aksjonskomiteene valgte så igjen en sentral aksjonskomite som skulle lede streiken mot de standardiserte prøvene dersom det ble forsøkt å avholde en slik.

Katta-elevenes arbeid belyser riktigheten og nødvendigheten av helt grunnleggende marxist-leninistiske metoder for kamp. For det første: Det grunnleggende arbeidet i oppgaven med å reise massene til kamp er spredninga av propaganda og agitasjon. Vi bør lære av metodene Katta-elevene brukte. De spredde materiell, de la samtidig vekt på muntlig kontakt, de holdt *massemøter*. De gjorde elevmassen beredt til kamp gjennom at de spredde forståelse for hva som var årsaken til misforholda i skolen, nemlig karaktersystemet, de gjorde fiendens planer kjent for elevene.

Hva som er enda viktigere, Katta-elevene nøyde seg ikke bare med å forklare elevene på skolene hvordan forholda var, de makte samtidig **TIL KAMP** mot rasjonaliseringsframstøta. Formann Mao sier: »Den marxistiske filosofi mener at det viktigste problem er ikke å forklare verden når en først har forstått lovmessighetene i den objektive verden, men det viktigste består i å utnytte denne kjennskapen til disse lovmessighetene til aktivt å omdanne verden.» Gjennom sin konkrete praksis viste Katta-elevene at de hadde forstått det mest grunnleggende i marxismen-leninismen.

Gjennom sin praksis har elevene på Katta vist at de har grepet et annet viktig prinsipp i kampen. Formann Mao uttrykker det slik: »Det er viktig å legge vinn på å gjøre det av med fienden når han er i bevegelse.» Nettopp

ERFARINGENE FRA „KATTA“

nå er fienden i bevegelse. Innføringa av standardiserte prøver er langt fra fullført. Katta-elevene greip initiativet, de satt ikke og venta til de hadde fått standardiserte prøver i alle fag. De hadde kjennskap til fiendens planer og *skjønte* at den mest effektive måten vi kan forsvare oss mot statens framstøt på, er å starte kampen nå. Og vi skal få se at Katta-elevenes aktive kamp har lagt store hindringer i veien for myndighetenes planer. Skolemyndighetene vil nok ikke komme med flere forsøk på å innføre de standardiserte

prøvene i sin opprinnelige form på Katta. Disse vil sikkert og visst bli slått tilbake og avslørt, nettopp fordi elevmassen er forberedt på nye framstøt og har gjort viktige erfaringer gjennom den kamp de allerede har ført.

Skoleelever over hele landet må studere erfaringene fra Katta. Bruk Katta-elevenes arbeidsmetoder! Propagander og agiter mot rasjonaliseringa! Mobiliser elevmassen til kamp! Grip initiativet i kampen! Organiser elevmassen! Nå!

Sagene lærerskole greide ikke staten å legge ned

I forslaget til statsbudsjettet for 1971 sto det i en bisetning at Sagene Lærerskole skulle nedlegges. I stedet ble det foreslått at det skulle bygges en lærerskole i Sogndal. Det kunne derfor se ut som om saken bare dreide seg om å erstatte en lærerskole med en annen. Dette var ikke tilfelle, for på statsbudsjettet sto det videre at staten skal skjære ned på hele lærerutdanninga, slik at det bare skal utdannes 1500 lærere i året i stedet for 2100 som nå. Derfor var ikke forslaget en trusel bare mot Sagene, men mot alle lærerskoler. Forslaget om å kutte ned på lærerutdanninga er nemlig *rasjonalisering*. Det er den samme rasjonaliseringa vi ser på arbeidsplassene, der arbeidsfolk rasjonaliseres vekk fordi det er billigere for kapitalisten jo færre lønninger han må betale.

ENHET LÆRERE-ELEVER

På bakgrunn av forslaget om nedlegging av

Sagene og den ytterligere nedskjæringa, gikk vi elever og lærerne ved skolen til aksjon. Det var de progressive elevene som var de første som oppdaga hva dette forslaget betydde, og vi diskuterte hva som kunne gjøres. Det var da helt klart at dette var en sak som kunne samle alle elevene og lærerne til en enhetlig aksjon, fordi alle var opprørt over nedleggginga. Det ble innkalt til et allmannamøte for alle elevene og lærerne. Noen elever gikk og snakket med lærerne om at det var nødvendig at lærere og elever sto sammen i denne saka, fordi det viste at vi var fast bestemt på å slutte rekkene tett sammen og kjempe enhetlig.

Dette førte til at lærere og elever sammen kunne vedta bl. a. følgende på allmannamøtet: »En økende rasjonalisering vil forverre de fra før vanskelige arbeidsforhold i grunnskolen.» Og: »Nedleggelsen av Sagene vil bety en

Forts. s. 27

Lærere og kommende lærere demonstrerer mot nedleggelse av skolen.

HVA HAR SOLDATENE LÆRT I ÅR ?

Det har skjedd et tydelig oppsving i soldatkampene i år. En rekke vellykkede kamper har vist at soldatene ikke lenger vil finne seg i undertrykkinga. Marxist-leninistene har alltid hevdet at folket må kjempe for sine rettigheter. Monopolkapitalen er ingen snill julenisse som gir oss noe gratis. Vi sier: det er berettiget å gjøre opprør mot de reaksjonære.

KAMPGRUNNLAGET

To typer kamper er blitt gjennomført: lokale kamper og landsomfattende. I en rekke leire har det vært aksjonert mot den dårlige maten. Soldatene har krevd økt kostøre og granskning i de tilfelle der det er berettiget mistanke om underslag av de usle matpengene. I andre leire har man kjempet for mer perm og innarbeidelse av lørdagsfri. Den vesle fritida er blitt ytterligere minsket ved å legge utmarsjer til lørdagen. Soldater har blitt vaksinert på fredag og blitt sjuke i fritida. De har svart med aksjoner. Av og til er det nok å true med aksjoner, andre ganger har kampene trukket i langdrag. Soldatene er blitt møtt med mottrusler. De reaksjonære militaristene fatter ikke at enda mer undertrykking ikke kan stagge soldatenes rettferdige kamp. Der hvor det er undertrykking, vil folket alltid gjøre opprør.

I Husebyleiren, Oslo, gjennomførte gardistene en vellykket aksjon for kort tid tilbake. De har tidligere ikke hatt lov å gå i sivil på kveldsperm. Først etter at de satte makt bak kravet om å få denne regelen vekk, fikk de dette igjennom. De truet med å gå utafor porten i ti minutter for å understreke alvorret bak kravet. Dette er ett av mange eksempler på at det nytter å ta opp lokale saker og få bedret på kårerne. Når soldatene står sammen er de sterke og de reaksjonære militaristene blir svake.

Den andre typen kamper har tatt utgangspunkt i innkommanderingstillegget, daglønna. Soldatene er uten unntak enige om at dette er en hån mot dem. Soldater med familie rammes spesielt hardt. En soldathustru med barn som skal greie seg med 900 til 1000 kroner måneden, har store vanskeligheter.

Det er dyrt å leve i Norge i dag for folk med vanlig inntekt. Prisene stiger uavlatelig. Momsen har forverret den økonomiske situasjonen ytterligere. Derfor har soldatene ført lønnskamp. Som en begynnelse har de krevd minimum 10 kroner dagen og en drastisk økning av hustru- og barnebidrag. Først kom Trandum, så fulgte en rekke leire, Gardermoen, Eggemoen, Gimlemoen, Lahaugmoen, Heggelia osv.

Hva har vi lært av dette? Statens panikkreaksjon med å slenge på en 50-øring i hui og hast på daglønna og løfte om noen øre mer, fem-dagers uke og to gratis permreiser i året, kan ikke oppfattes på annen måte enn at kamp nytter. Det går an å kjempe mot undertrykkinga.

Men vi har lært mer: Der hvor kampen har vært vellykket, har den vært godt organisert og ofte ledet av marxist-leninister. Alle kamper trenger en ledelse som har tillit i soldatmassen. Hvordan kampen skal gjennomføres, må diskuteres grundig på forhånd, og

alle må diskutere seg fram til enighet.

MILITARISTENES TAKTIKK

La oss alltid huske at offiserene vil forsøke å så uenighet i soldatmassen. For dette er de reaksjonæres logikk: Den kampen de ikke greier å stanse, vil de forsøke å splitte opp. De vil alltid være på jakt etter uenighet blant soldatene. De vil prøve å sette soldat opp mot soldat. Vi kan forsikre oss mot dette gjennom grundig diskusjon der alle deltar før vi begynner kampen. Vi ser her bort fra de håpløst reaksjonære som det gjelder å isolere.

Kampløsligheten må være hemmelig. Hvorfor er det nødvendig? Legg merke til at krigsadvokater og sivilkledde snusere i det siste har løpt beina av seg for å oppspore »undergraver». Disse blodhundene truer ikke bare dem som står i spissen for kampen, men alle soldatene. Se på Åsegarden der et helt kompani blir kryssforhørt og tiltalt for kriminalitet. På Eggemoen blir soldater som ikke maktet å holde følge på en utmarsj, truet med straffesak. Myndighetene har fått panikk. Nå tyr de til borgerskapets gamle forsvarsskanse: fascismen. Vi vil derfor hevde at

organiseringa av kampen må være illegal. Det betyr at mest mulig av organiseringa og forberedelsene må foregå »under jorda». Den må være skjult for offiserene og reaksjonære soldater, men den kan ikke være skjult for soldatene som skal delta i kampen.

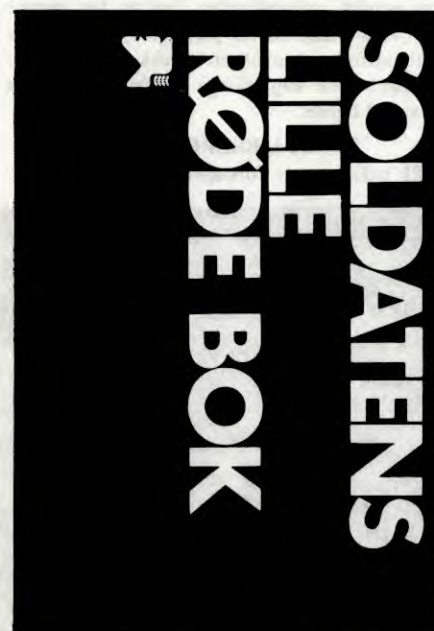
SOLDATENE ER EN DEL AV FOLKET

Men vi har også lært at vi ikke kjemper aleine. Hele det arbeidende folket kjemper nå mot dyrtida. Det statsbudsjettet som la opp til en 50 øres økning av daglønna, inneholder også andre saker. Finansminister Myrvoll kalte budsjettet framtidsrettet, det legger opp til medlemskap i EEC der lønnsnivået gjennomsnittlig er lavere enn i Norge. De siste års dyrtidsutvikling med moms og renteøkning er forberedelser på å tvinge oss inn i EEC. Dyrtidsutviklinga i EEC-landene er enda sterkere enn her. Der får de enda mindre for pengene sine enn vi får.

Gjennom kampen for 10 kroner og økning i hustru- og barnebidrag har soldatene kjempet mot dyrtidsutviklinga. Det er fare på ferde så lenge denne kampen kan bli undergravet av et kommende EEC-medlemskap. Soldatene må derfor utvikle kampen til en kamp også mot EEC-medlemskap.

*Nei til kriminalisering av interessekampen!
Slutt opp om folkets kamp mot EEC og dyrtida!*

SOLDATENS LILLE RØDE BOK

Opp mot all slags lummer spekulasjonslitteratur som liker å kalle seg »den lille røde», har Lasse Efskind kommet med et godt bidrag. Boka er målretta i soldatenes daglige og langsiktige kamp. Soldatene vil finne mange fine råd her.

Efskind slår fast hva staten vil bruke mili-

tærvesenet til i krisesituasjoner: soldatene skal brukes som streikebrytere når arbeiderne streiker. Han oppfordrer soldatene til å nekte å delta i denslags skitten virksomhet. Samme oppfordring kommer han med til soldater som blir kommandert mot streikende arbeidere eller andre progressive som demonstrerer.

Efskind vurderer dannelsen av en soldatenes interesseorganisasjon. Den kan ikke være avhengig av statens vilje, men må bygges opp nedenifra. Soldatene må danne lokale basisgrupper og skolere seg sjøl gjennom studievirksomhet. Her er Efskind uklar, skal interesseorganisasjonen være sosialistisk eller anti-kapitalistisk/anti-imperialistisk med en strategisk defensiv målsetting? Efskind setter fram begge mulighetene. Det soldatene trenger er en forsvarsfront mot den militaristiske undertrykkelsen, dyrtida og EEC. Det er ingen grunn til å kreve av medlemmene at de skal ta stilling til sosialismen.

Det første en må gjøre, påpeker Efskind, er å ta kontakt med andre progressive og danne en basisgruppe og sette i gang studievirksomhet. Vi vil legge til at alt politisk arbeid i realiteten er forbudt. Derfor må vi sikre oss at ikke reaksjonære offiserer eller soldater får

kjennskap til medlemmene i basisgruppa, hvor og når det er møter osv. Vår erfaring er at når slikt blir kjent, vil offiserene forsøke å splitte opp medlemmene gjennom forflytninger e. l. Det kan være nødvendig at et medlem av basisgruppa er kjent slik at andre progressive kan finne fram. De andre må ha en illegal status. Vi minner om forsøkene på å sperre Efskind inne i 4 år, og straffetruksene mot soldater på Åsegården og Eggemoen. Vi kan love de herrer militarister et helvete om de prøver å gjennomføre sine forsetter.

Dette savner vi i boka. Nemlig forholdet mellom å drive massearbeid og samtidig sikre at vi ikke blir fjernet fra soldatene. Efskind sier bare at møtene og forberedelsene til kampene må skje i all fortrolighet. I samband med dette er det viktig å understreke det Efskind selv sier om at basisgruppene ikke må ta opp høytflyvende problemer, men daglige velferds-spørsmål.

Alle aksjoner må på forhånd diskuteres grundig blant soldatene. Det er bedre å forberede seg for mye enn for lite. Kamper må ikke settes i gang før det overveiende

flertallet av soldatene står samla bak kravene og er innstilt på å hindre at offiserene splitter kampen ved å plukke ut et par mann til straff. Sikkerhetsmessig må vi arbeide blant soldatene som fisken svømmer i vannet.

Vi vil rose Efskind for at han gir en rekke ideer for hvordan kampen skal bygges opp. Han skiller mellom forskjellige faser. Først må vi skape en hard kjerne. Så må denne nøye analysere hva som er mest aktuelt å rette på av de militaristiske misforholdene. Deretter må det drives en grundig agitasjon før aksjoner kan komme på tale.

Til slutt i boka kommer han med en rekke eksempler på forskjellige typer aksjonsgrunnlag. Her hadde vi ønsket at han hadde gått grundigere inn på organiseringen av aksjonene. Forarbeidet med mobiliseringen av soldatene, betydningen av å stå sammen, være forberedt på represalier og tiltak mot det, arbeidsdelingen mellom soldatene. Vi har sett eksempler på at det bare er noen få av soldatene som deltar i ledelsen og gjennomføringen av kampene, mens det store flertall av soldatene er velvillig passive. Vi skal ikke

utkjempe kampene for soldatene, men sammen med dem. Dersom vi ikke får mobilisert alle soldatene til aktiv deltakelse, kan offiserene splitte opp soldatene, kjøre en gruppe ut mot en annen.

I hovedsak vil vi anbefale boka til soldatene. Den er et godt forsøk på å hjelpe og lede soldatene i deres kamp mot den militaristiske undertrykkelsen, mot NATO og statens klassepolitikk.

AUF-LEDELSEN EKSKLUDERER

Vi veit at det i den seinere tida har foregått revolusjonære oppsving i endel av AUF-laga i Møre og Romsdal. De marxist-leninistiske seirene har til og med skapt mulighetene for marxist-leninistisk maktovertakelse i den lokale distrikts-organisasjon, noe som tydeligvis fikk AUF-pampene skremt fra sans og samling.

I brevs form ble 5 medlemmer av Kr.sund AUL og 1 medlem av Nordlandet AUL opplyst om at de var midlertidig suspendert fra AUF. Begrunnelsen for et slikt tiltak fra sentralstyret i AUF si side gikk på lovbrudd o.l., altså et tiltak de sjøl ikke hadde hjemmel i lovene for å foreta. Lovbrudd hadde nemlig ikke funnet sted, noe AUF-pampene sjøl vet er tilfelle. Den egentlige grunnen var disse seks personene si marxist-leninistiske holdning (noe de ikke torde si åpent fram grunnet den støtte ML'erne har i AUF i dette distriktet).

På det ekstraordinære årsmøtet som styret straks kalte sammen for å diskutere situasjonen, foretok sosialdemokratene kupp med støtte fra sentralstyret ved å møte opp med en mobilisert gjeng tidligere fullstendig passive medlemmer, noe de sjøl også hadde vært inntil dette møtet. – Først fikk disse presset gjennom vedtak om at de suspenderte skulle forlate salen. Dette ble gjort, og etter oppfordring fra formannen fulgte bortimot halvparten av de andre i salen etter. Sosialdemokratenes oppførsel på møtet resulterte i at også flere andre etter ei tid forlot salen. (Ca. 50 personer var møtt opp til å begynne med).

På grunnlag av dette forsto man at det ville være nytteløst å fortsette å arbeide innen AUF. Organisasjonen hadde avslørt seg som den småborgelige sekta den egentlig alltid har vært, og alltid vil komme til å være. Sekt fordi organisasjonen aktiviserer et fåtall ungdom og har ei minimal, og stadig synkende, støtte blant den vanlige arbeider, småborgerlig i og med den hetsen de har starta mot marxist-

lenistene i organisasjonen og avisene; ved suspensjonen som nylig er foretatt, osv.

Det er nå dessuten helt på det rene at så snart marxist-leninistene representerer en fare for AUF-pampenes offisielle linje, reduseres faren ved redusere antallet marxist-leninister i organisasjonen ved suspensjon. Men samtidig

stiger antallet utmeldelser. Hittil dreier det seg om 23 personer. Pålitelige kilder regner med at tallet vil komme opp i ca. 40. AUF'ere over hele landet oppfordres til å gjøre det samme!

LEVE MARXISMEN-LENINISMEN-MAO TSETUNGS TENKNING!

AUF

ARBEIDERNE UNNGDOMSFYLKING

ARBEIDERBEVEGELSENS UNNGDOMSORGANISASJON

ARBEIDERKAMPENUNNETS PLASS 1
TELF. SENTRALBOKS 30 15 79
POSTBOKSKONTO NR. 117 12

Du er kjent med at AUF's sentralstyre har vurdert organisasjonsmessige forhold i Kristiansund AUL og Nordlandet AUL. Du har hatt kontakt med representanter for sentralstyret under AUF i Møre og Romsdals helgekurs 24.-25.10. og under sentralstyreses i Kristiansund 17.11.d.å.

Det er slått fast ved disse møtene at Kristiansund AUL og Nordlandet AUL

1. Arbeider aktivt for utadvendt spredning av "Klassekampen" som er et agitasjonsorgan for en annen politisk ungdomsorganisasjon, nemlig SUF(ml). I Kristiansund AUL er det vedtatt i lovs form at medlemmene skal ta del i spredning av bl.a. "Klassekampen".
2. Det er videre vedtatt i Kristiansund AUL at en ser seg berettiget til å suspendere medlemmer som ikke vil delta i studier av marxismen-leninismen-Mao Tse Tungs tenkning.

Spredning av "Klassekampen" representerer arbeid for en annen politisk ungdomsorganisasjon - og er følgelig i strid med AUF's lover.

Vedtak om suspensjon av enkeltmedlemmer som ikke innretter seg etter krav om bestemt studiearbeid er det ikke hjemmel for i AUF's lover.

Du har langt medlemskap i AUF - og har i det siste aktivisert deg sterkt til forsvar for de forhold som er tatt opp i dette brevet.

Sentralstyret har på møte 20. november d.å. fattet dette vedtak:

"Medlemskap i Kristiansund AUL suspenderes med øyeblikkelig virkning i henhold til §12 i lover for AUF."

Vedtaket medfører midlertidig opphør av medlemskap. Du kan selvsagt ikke ha tillitsverv i laget eller tas opp i noe annet AUF-lag.

Oslo, 23. november 1970
ARBEIDERNE UNNGDOMSFYLKING

Hans Raastad /s/.
formann

Rolf Lasse Lund
nestformann

*Slik ser det ut det
brevet som 6 tidlige
medlemmer av
AUF i Kristiansund
fikk fra AUF-
ledelsen.*

TILSLUTT INTERNASJONAL UNION OF SOCIALIST YOUTH, DET NORSKE ARBEIDERPARTI OG ARBEIDERNE OPLEVINGSORGANISASJON

SUF(M-L) OG FRONTEN

Enkelte folk er svært opptatt av å splitte kommunistene fra andre progressive. I kampen mot EEC har slike folk sett sitt snitt til å forsøke på ny: SUF(m-l), sier de, utnytter bare folkets kamp til sine egne formål – partibygginga. Denne hetsen har fått en del progressive som er enige med frontene, til å la være å arbeide der på grunn av borgerskremslene. Denne usikkerheten bygger på en manglende forståelse for hva frontpolitikk er.

HVORFOR SKAPE FRONTER

Først: Hvorfor er det så viktig å arbeide i fronter? Svaret skulle være greit: Sjøl om politiske grupperinger har forskjellige langsiktige mål, er fienden så sterk at de må gå sammen om å forsvare folkets interesser. Videre er det mange uorganiserte som ikke ønsker å tilslutte seg noe parti, men som gjerne vil drive anti-imperialistisk arbeid eller forsvare sine interesser i anti-EEC-arbeid. Det er bare de færreste i frontene som er politisk organisert.

ARBEIDET I FRONTEN

Hvordan skal så frontarbeidet arte seg, hvordan kan fronten bli enhetlig og slagkraftig? Skal fronten oppnå noe, må en vite hvem en kjemper mot og hva en kjemper for, en må peke ut fienden og sette opp frontens politiske program konkretisert i paroler. Denne enheten oppnår en ikke ved at en gjeng topp-ledere setter seg ned og forhandler, men ved at medlemmene i grunnorganisasjonene diskuterer seg fram til et resultat.

Dette er også den eneste demokratiske måten å gjøre det på – det er aktivistene som bringer frontenes politikk ut til massene – det er også de som skal bestemme hva frontens politikk skal være. Enhet uten enhet på grunnplanet er ikke noen enhet i det hele tatt.

Målet er å mobilisere massene på frontens program, ikke «mobilisere» dem på en eller annen gallup, men ved at de aktivt går inn for frontens politikk tillempa sin egen situasjon. Myndighetene eller kapitalistene er ikke redd

for en gallup, Norge kom f. eks. inn i NATO til tross for at flertallet gikk inn for nøytralitet. Dette er en lærdom vi må ta med i kampen mot EEC – bare hvis folket aktivt kjemper for sine interesser oppnår vi resultater.

SKAP ENHET

For å føre en riktig politikk og kunne propagandere for denne blant massene, må medlemmene i fronten studere problemene grundig. Større kunnskaper og grundige analyser styrker samtidig enheten. Fronten gir gjerne avkall på støtte fra Handelsforeningen og Rockefeller Foundation dersom dette hindrer massemobilisering og fører til et dårligere resultat for folket. En front som forsøker å favne om absolutt alle grupper – i stedet for å ta hensyn til målet – å tjene folkets interesser på skikkelig vis, kan aldri føre en slagkraftig politikk.

PARTIBYGGING OG EEC-KAMP

En del ledende sosialdemokrater og revisjonister hevder at samarbeid utelukker gjensidig kritikk. Marxist-leninistene sier om frontpolitikk og partipolitikk at front uten politisk utvikling og indre kamp er en død front. Enheten og politikken i fronten kan bare styrkes ved diskusjon innad. Medlemmene i fronten har ulike langsiktige mål og ulike syn på mange saker, at denne uenigheten må fortsette også under frontsamarbeidet svekker ikke fronten. Tvert imot styrkes det demokratiske livet i fronten. Som torden-været renser lufta, styrker demokratisk disku-

sjon enheten.

I dag er EEC den altoverskyggende truselen mot det norske folkets interesser, og progressive er enige om at kamp mot EEC er det viktigste nå. Vi marxist-leninister sier klart fra om at vi også har et annet mål, å bygge partiet for å kunne tjene folket bedre.

Men da basunerer ledende sosialdemokrater og revisjonister ut til folket: SUF(m-l) vil bare bruke kampen mot EEC til å vinne taktiske posisjoner, om vi kommer inn i EEC eller ikke betyr ingenting for dem. Isoler dem!

Til disse hyklerne er det å si: Det er dere som er ute for å splitte fronten, ikke vi. Det er ingen motsetning mellom å bygge det kommunistiske partiet og beslutsomt å kjempe mot EEC. Tvert imot vil kampen mot EEC kunne føres mye sterkere med et revolusjonært kommunistisk parti i ledelsen.

I vårsemesteret arbeidet SUF(m-l)s studentlag helhjerta for studentenes kamp for økte lån og stipend. Samtidig trakk de nye aktivister til seg for å kunne utføre et bedre arbeid på universitetet. Svekket dette studentenes kamp? Nei. Betyr det at SUF(m-l)s studentlag ikke interesserte seg for studentens kår? Sjøl sagt ikke. Men det er dette disse revisjonistene og sosialdemokratene påstår når de snakker om SUF(m-l) og kampen mot EEC.

Videre: Hva gjør AUF når de i fronten kommer i kontakt med en fyr som står dem nær – forsøker de å rekruttere ham eller er de redd for at fronten blir sprengt dersom de gjør det? Vil ikke Senterpartiet med sitt borgerlig-politiske taktikkeri samle stemmer på EEC-saka? Det er vel ingen som tviler på det. Likevel hyler splittelsesmakerne opp: Pass på SUF, de er bare ute etter taktisk posisjon.

»Tjen folket« er kommunistenes hovedprinsipp. SUF(m-l) vil arbeide helhjerta for folkets interesser i kampen mot EEC. Men vi vil også tjene folket på lang sikt, vi vil bygge det kommunistiske partiet som skal lede den sosialistiske revolusjonen og skape folkets egen stat – den sosialistiske staten.

TIL KAMP MOT EEC!

Til alle ærlige EEC-motstandere vil vi si: Gå inn i aktivt anti-EEC-arbeid. Sjølsagt oppfordrer vi alle til å arbeide på Arbeiderkomiteens anti-kapitalistiske grunnlag. Kampen mot EEC er en kamp for folkets kår mot truslene fra monopolkapitalens rasjonalisering, ikke først og fremst en kamp for nasjonale verdier. Til alle EEC-motstandere som arbeider mot EEC på annet hold: Skap enhet. La oss gå sammen i konkrete saker, i aksjoner og demonstrasjoner og vise staten og kapitaleierne styrken i folkets motstand.

Samla kamp mot EEC og dyrtida!

ARBEIDERKOMITEEN MOT EEC OG DYRTID Postboks 3829, Ullevål Hageby, Oslo 8. Postgiro 20 88 77

For å styrke kontakten med alle som vil kjempe mot EEC og dyrtida, har Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid satt i gang medlemstegning. Medlemskap kan tegnes ved henvendelse til lokale arbeiderkomiteer, eller til Arbeiderkomiteen sentralt. Medlemskap koster kr. 5, og pengene blir brukt til den videre kampen mot EEC og dyrtida.

„OM ENHETSFRONTENS OG FOLKEFRONTENS PROBLEMER“

Problemet for oss EEC-motstandere er å finne fram til hvordan vi kan samle oss til en enhetlig og slagkraftig kamp for folkets interesser. La oss se på noen historiske erfaringer.

Samarbeid mot folkets fiender er ikke noen ny ting i verdenshistoria. I mellomkrigstida stilte Komintern, Den Kommunistiske Internasjonale, parolen om folkets enhetsfront mot fascismen. Erfaringer fra denne kampen er oppsummert av *Georgi Dimitrov*, som sto som leder for Komintern fra 1935, da enhetsfrontpolitikken ble vedtatt som rettesnor for komministre i alle land.

I sine arbeider foretar Dimitrov en klasseanalyse av fascismen. Han viser at fascismen ikke er noen gal manns politikk, men det redskapet kapitalen bruker til å kue arbeidsfolk i en situasjon der klassekampen er skjerpa. Enhetsfrontens oppgave er å stoppe dette framstøtet, som er en trusel mot hele folket. Det kan bare oppnås hvis alle fascistens motstandere klarer å samarbeide på grunnplanet, skape enhet i handling. Avtaler mellom organisasjoner og partier er ingenting verdtt dersom de ikke fører til enhet i handling.

Grunnlaget for enhetsfronten må være kamp mot kapitalismens hovedframstøt mot folket. I dag er ikke fascismen hovedfienden i Norge. Vi danner ikke en enhetsfront med sosialdemokrater og EEC-tilhengere for å kjempe mot »hundegutter». Det vi kan lære av Dimitrovs analyse, er at vi må ta utgangspunkt i hovedangrepet mot det arbeidende folket. I dag er hovedangrepet dyrtidspolitikken og forsøket på å presse Norge inn i EEC.

UTEN ET STERKT PARTI – INGEN STERK FRONT

Hvordan henger dette sammen med at bygginga av et revolusjonært kommunistisk parti er hovedoppgaven for alle revolusjonære i Norge i dag? Erfaringene viser at jo sterkere det kommunistiske partiet er, jo sterkere er også enhetsfronten. En styrking av det kommunistiske partiet, som er arbeiderklassens fortropp, er en styrking av hele arbeiderklassens kamp.

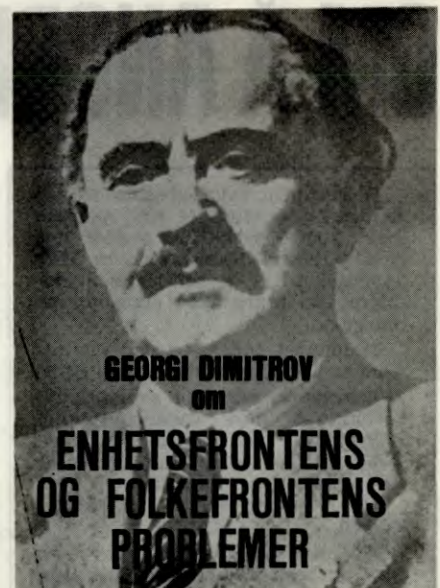
Dette viser også erfaringene fra Norge. Først da marxist-leninister trådte fram i ledelsen for kampen på arbeidsplassene, skolene og universitetene kunne misnøyen organiseres til kamp, og kampen føres til seier. Vi er likevel ikke kommet så langt i dette arbeidet, og den viktigste hindringen er nettopp mangelen på et kommunistisk parti. Men eksemplene viser at det ikke er noen motsetning mellom arbeidet for å styrke fronten mot monopolkapitalens framstøt og arbeidet for å bygge et kommunistisk parti.

Partiet og kommunistenes oppgaver er å knytte sammen enhetsfrontens begrensede målsetting med arbeiderklassens langsiktige

mål, sosialismen. Derfor har kommunistene oppgaver både utafor og innafra fronten. I fronten skal de styrke enheten og kjempe mot feilaktige ideer, utafor fronten skal de forklare sammenhengen mellom frontens aktuelle oppgaver og en kommunistisk politikk. Dimitrov sammenfatter erfaringene fra kampene mot fascismen i 30-åra, og konklusjonen blir: Uten et sterkt parti – ingen sterk front!

BRUK DIMITROV I KAMPEN MOT EEC

Dimitrovs arbeider er ikke virkelighetsfjerne filosoferinger. Han bygde på erfaringer fra arbeidernes kamp mot den framvoksende fascismen i mange land, og artiklene og talene hans er anvisninger på hvordan kampen skulle føres bedre. De var en viktig støtte for kampen i 30-åra, og de kan være en like viktig støtte i dag, når oppgaven er å samle folkets krefter for å slå tilbake nye angrep fra kapitalismen og imperialismen. Men da må vi studere på marxist-leninistisk måte, ikke overføre ting mekanisk, men trekke ut de lærdommene som kan brukes i vår situasjon. Alle som vil delta i enhetsfronten mot EEC og dyrtid, eller som arbeider på andre fronter av klasse-

Den 23. oktober 1970 ble det holdt konstituerende generalforsamling i forlaget Oktober a/s. Det nye forlaget er m-l-bevegelsens forlag og skal i første rekke ta sikte på å utgi bøker og hefter som skal brukes i studier i m-l-bevegelsen, og som kan stimulere til sjølskolering.

Den første boka som blir utgitt på det nye forlaget, er: »Om enhetsfrontens og folkefrontens problemer» av Georgi Dimitrov. Boka er på 250 sider og koster kr. 15,-.

Opprettelsen av det nye forlaget er et stort skritt framover for m-l-bevegelsen i Norge, så slutt derfor opp om Forlaget Oktober!

Boka bestilles fra Klassekampens distribusjon, boks 6159, Etterstad, Oslo 6.

kampen har mye å lære av Dimitrov. LÆR AV ARBEIDERKLASSENS KAMPERFARINGER! STUDER DIMITROV!

ALF PRØYSEN døde den 23. november 1970, bare 56 år gammel. Dermed led den folkelige kulturen i Norge et følelig tap.

Prøysen var husmanns-sønn. Allerede under oppveksten lærte han det arbeidende folkets harde liv å kjenne, og det var konsekvent det han skildret i all sin diktning, fra han debuterte med novellesamlinga »Dørstokken heme» i 1945.

Alf Prøysen var en av de få representantene for folkets kultur her hjemme under McCartyismen – ham kunne ingen hets ta knekken på.

Med sitt ekte, folkelige språk og sin jevne, hverdagslige tone vant han øyeblikkelig en plass i arbeidsfolks hjerter, en plass som ingen kunne ta ifra ham, og som han vil beholde langt ut over sin død.

Hans diktning representerer en del av bredten og rikdommen i den folkelige kulturen. Nettopp nå, når folkets kultur er i ferd med å vokse fram i et nytt oppsving, er det grunn til å huske og holde fast ved Alf Prøysens diktning, for den er en av de røtter folkets diktning vokser av.

Det er en diktning som borgerskapet aldri helt vil godta, og som folket aldri vil glemme.

ALF PRØYSEN

OM Å ANGRIPES AV FIENDEN

Det er infiltrasjonsarbeidet og arbeidet for å stifte et nytt politisk parti som i øyeblikket samler hovedinteressen. Kapasiteten er ikke stor nok til at de venstre-revolusjonære kan klare flere oppgaver på én gang.

Imidlertid kan VG i dag slå fast som et bekreftet faktum at to SUF-tilhengere er pågrepet av politiet i forbindelse med våpentrening i Nordmarka. Det skjedde for en tid siden. De to radikalerne hevdet at de «trente for rypejakt».

Det er ingen som tror på forklaringen.

Men det er få som legger noen alvorlig brett på episoden. Det hele var for klosset, for dilettantisk til at det kan oppfattes som mer enn en enkelt-episode.

Hvis det skulle drives en våpentrening av noen størrelse, måtte den foregå på en helt annen måte — og atskillig bedre kamouflert. Hvorvidt dette faktisk skjer, kan ingen si med sikkerhet i dag.

Ved et par våpentyverier fra HV-lagre har det vært satt spørsmålstegn om hvorvidt det har ligget politiske motiver bak. Men beviser for noe slikt har man aldri kunnet skaffe.

Derimot har det sivet ut at SUF (m-l) nærer et ønske om å trene sine medlemmer i brustein-kasting, etter oppskrift fra gatekampene i Paris mellom politi og demonstranter for et par år siden. På SUF-leiren på Tromøya siste sommer stod brustein-oppbrekking på programmet. Innslaget måtte imidlertid avlyses. Det lot seg ikke gjøre å skaffe brustein på Tromøya...

1

Hvorvidt sporveisbetjeningen i Oslo har det umenneskelig eller blir underbetalt, har i denne forbindelse ikke så meget å bety. Tall og opplysninger tyder på at de som gruppe ikke er forfordelt eller diskriminert.

Det som betyr noe er at Froyn og hans medspillere bestemmer seg for streik og får den i gang. Typisk er det trekk den unge general gjør når han ikke kan bruke foreningen. Han går av på stedet (*nattmøtet*) og etablerer et aksjonsutvalg, hvorfra han leder streiken. Resten av styret blir sittende og protestere.

Men denne rest, det lovlig valgte styret er handlingslammet.

Froyn og hans brytere handler.

2

Dette er direkte sitat fra en hemmelig bok som VG i dag kan avsløre: «Statutter for Sosialistisk Ungdomsforbund (m-l), og andre viktige vedtak fra SUF (m-l)s 6. landsmøte.»

Boken er et rystende og sjokkerende dokument, som forteller om en gruppe fanatiske revolusjonære, som forbereder seg på å ta makten i Norge — uansett hvilke midler som skal brukes. Boken er skrevet i oktober 1969 og avslører strategi og taktikk på både det indre og ytre plan.

3

Og den nye lov skal hindre all opphisselse til folkerettsstridig krig, såvel som angrepskrig. Loven burde kunne rammet endel av de verste utslag vi har hatt av solidarisering med geriljabander. Og den vil i hvert fall, håper vi, kvele i fødselen rop her hjemme om voldelig revolusjon. Så de som nå sitter med et halvt tonn ammunisjon på lager gjør klokest i å kaste den: Våre lover vil ramme dem, før de kan ramme oss, og vår statsforfatning. Håper jeg.

4

SUF(m-l) har vært en marxist-leninistisk organisasjon i lengre tid. Vi har aldri lagt skjul på hva vi mener. Hele tida har vi propagandert for sosialismen og revolusjonen. Borgerhetsmøtte vi da vi var svake og. SUF(m-l) ble hånlig framstilt som uansvarlige revolusjonsromantikere som aldri ville få noe å si i det fullkomne norske demokratiet. Borgerne tok feil igjen; klassekampen er blitt skjerpa og marxist-leninistene har ofte stått i ledelsen.

Denne skjerpa klassekampen har skåret gjennom den tidligere »liberale» hetsen mot SUF(m-l). Nå trer reaksjonen fram med ville angrep, ikke bare mot SUF(m-l), men også mot dem som arbeider sammen med og stoler på marxist-leninistene. Det tidligere overbærende »vårt demokrati tåler til og med kommunister» er endra til redsel: »Er revolusjon tillatt i Norge? Kan ikke lov og rett verne oss lenger? Vi må få lover som kan ta knekken på revolusjonære.» Når den liberale maska rives av reaksjonen, trer de fascistiske trekka fram, nå som før. Liberale har de råd til å være bare til profittinteressenes frihet blir trua.

»MARXIST-LENINISTER ER KRIMINELLE»

Taktikken i hetsen kjenner vi fra 30-åra, det er ikke fjernt fra Hitlers opplegg. Målet er å splitte kommunistene fra folket uansett midler.

Å framstille marxist-leninistene utelukkende som politiske motstandere vil ikke ha noen virkning. Det må se ut som om revolusjonære er generelt kriminelle som forsøker å lure folk til å streike for bedre kår o. l., og som først når de har greid å skape kaos, kommer fram med sine skumle politiske mål.

Dette er tankegangen bak alle løgner og beskyldninger som velter gjennom VG, NÅ, Morgenbladet og deres like. Den kommunistiske politikken blandes sammen og stilles på linje med påstander som: SUF stjeler 50 000 skudd på Gol, de har tenkt å drepe mange folk. SUF fører kartotek over alle nordmenn og noterer hvem som skal likvideres. Kina sprøyter penger inn i SUF. Kina smugler opium og narkotika som SUF-ere selger for å sløve folk. De driver økonomisk underslag av skattebetalernes penger. Menneskeliv betyr ingenting for dem, når som helst kan vi vente sør-amerikanske kidnappinger osv.

VG »AVSLØRER»

Videre er reaksjonen opptatt med å »avsløre» SUF(m-l). Hva er det så de »avslører»? Jo, at SUF(m-l) er kommunistisk. De vil revolusjon og sosialisme. De vil proletariats diktatur. Dette framstiller de som om det var hemmelige saker, noe vi ikke vil si like ut, noe vi skal lure innpå folk.

»Vi har nå fått fatt i SUF(m-l)s statutter», skriver kriminaljournalisten Grundt-Spang i VG med skjelvende penn som om han risikerte en kniv i ryggen av den grunn. Dette viser hva reaksjonen bygger sin hets på, SUF(m-l)s statutter har vært offentliggjort i over et år. Og hva er det SUF(m-l) har

Disse klippa kan være en karakteristikk av den reaksjonære borgerhetsen mot marxist-leninistene. Klipp nr. 1 (fra VG) viser grunnlaget hetsen bygger på, uhemma beskyldninger og løgner for å vise oss fram som »hensynsløse og kriminelle». Klipp nr. 2 (fra NÅ) viser det egentlige innholdet: massene er dumme og lar seg lure, det er massene de reaksjonære frykter, når de angriper SUF(m-l) (nr. 3). Klipp 4 viser den fascistiske konklusjonen reaksjonen propaganderer, her er det NÅ som bygger videre på løgnene og oppfordrer til å skape fascistlover som skal knekke de revolusjonære og folkets kamp.

propagandert de siste åra om det ikke er nødvendigheten av revolusjon og sosialisme?

»MASSENE ER DUMME»

Men det holder ikke bare med løgner og bakvaskelser. Til og med borgerpressa kommer ikke forbi at det er massene som er de virkelige heltene, sjøl om de i sin dyrking av enkeltindividet aldri kan fatte dybden i denne erkjennelsen. Det er ikke SUF(m-l) som har vært i streik, det er ikke SUF(m-l) som har stemt inn revolusjonære styrer i landets tre studentersamfunn.

Reaksjonen blir skremt av dette, og retter ville angrep mot såvel sporveisarbeidere som studenter. Men reaksjonen sier sjølsagt ikke at massene er helter, de sier at de er dumme, de skjønner ingenting. De lar seg lure og manipulere av kommunistene. Aftenpostens kommentar etter at 1277 studenter hadde stemt inn et Rød Front- og anti-EEC-styre i Studentersamfunnet i Oslo, er betegnende for denne hetsen. Kremen av norsk ungdom, sier de, er blitt en samling halv-idioter. (Med »kremen av norsk ungdom» tenker nok Aftenposten på den tida da studentene var rekruttert fra storborgerskapet.)

Det er ingen tilfeldighet at den ville hetsen kommer akkurat nå da folkets kamp er i framgang overalt. Det er heller ingen tilfeldighet at det er kommunistene som blir ramma. Borgerne vet at nettopp med kommunistisk ledelse vil folket blåse kapitalismen bort. De har all grunn til å være redde, fortida er deres, men framtida tilhører det arbeidende folket.

MAO TSETUNG OM Å ANGRIPES AV FIENDEN

Forsåvidt det gjelder oss, er det etter min mening ikke bra hvis en person, et politisk parti, en hær eller en skole ikke angripes av fienden, for i så fall betyr dette ganske avgjort at vi er sunket ned til fiendens nivå. Det er bra om vi angripes av fienden, for det beviser at vi har trukket en skarp skillelinje mellom fienden og oss. Og enda bedre er det om fienden retter ville angrep mot oss og tilsvirter oss fullstendig uten å tilkjenne oss en eneste god egenskap. Dette viser at vi ikke bare har trukket en skarp skillelinje mellom fienden og oss, men at vi også har oppnådd en del i vårt arbeid.

»Å løfte på en stor stein bare for å slippe den på sine egne føtter», sier man i et kinesisk ordtak, når man vil beskrive hvordan visse tosker oppfører seg. De reaksjonære i alle land er slike tosker. Til sjuende og sist bidrar deres forfølgelse av de revolusjonære folk bare til å framskynde folkerevolusjonene i et bredere og sterkere omfang.

Slik ønsker VG's Pedro å framstille oss.

VG's metoder for å legalisere terroren mot de revolusjonære er i grunnen ganske lur. Vi kan kalle den »å gi ideer». Et sitat fra VG for 6. juni 1970 under overskriften »Duplo-Trykk arbeider for Kina-ambassaden», er et eksempel på dette: »Så store inntekter kan trykkeriet – fremdeles naturligvis – ikke ha av de beskjedne trykksakene som den kinesiske ambassaden produserer ved den samme bedrift.»

Og 4 dager seinere slipper VG til to lesere

under overskriften »Hvem finansierer SUF?». I det ene innlegget skriver Gunnar Larsen:

»Ingen kan være i tvil om hva som her foregår. Den kinesiske ambassaden importerer eller trykker politisk propaganda. Store mengder av denne overlates til SUF som via sitt landsomfattende apparat selger heftene og beholder fortjenesten selv ... SUF er et ledd i en verdensomspennende organisasjon som er ideologisk inspirert og ledet fra Peking. Og i alle land står de kinesiske ambassader klar til å yte den hjelp de måtte trenge.»

La oss sammenlikne dette med straffelovens § 97 a: »Norsk borger eller en i Norge hjemmehørende person som av fremmed makt eller av parti eller organisasjon som opptre i dens interesse, for seg eller for parti eller organisasjon her i landet tar imot økonomisk støtte for å påvirke allmenhetens mening om statens styreform eller utenrikspolitikk eller til parti-formål, eller som medvirker hertil, straffes med hefte eller fengsel inntil 2 år.» – Vi ser altså at disse innleggene i VG er direkte beskyldninger om kontroll og finansiering utenfra, et forsøk på kriminalisering.

Og vi kan sitere videre fra VG: »Fra gode kilder vet VG at det hersker frykt for at slik utenlandsk kapital siver inn i landet.» – Javisst gjør det det. Bare se på amerikansk kapital som dominerer mer og mer, og bare vent til Springer får fri etableringsrett i Norge.

Nok et sitat fra VG (for 4. nov. 1970): »Ved et par våpentyverier fra HV-lagre har det vært satt spørsmålsteget om hvorvidt det har ligget politiske motiver bak. Men beviser har man aldri kunnet skaffe.» Eller de spør oberst Hauan (VG for 5. juni 1970) som kan fortelle: »I dette samfunnet som egentlig driver med en litt misforstått form for demokrati, vil de kunne lage mer djevleskap enn vi egentlig burde være forpliktet til å avfinne oss med.»

For å se dette i den rette sammenhengen er det verdt å minne om hvem som først ble tatt i Tyskland – det var kommunistene. Men etterpå kom turen til alle de andre, de som før bare pratet. Derfor er VG ikke bare retta mot de revolusjonære, men mot alle undertrykte som kjemper for bedre kår – studenter, arbeidere, EEC-motstandere.

UNGDOMSFORBUNDET OG PARTIET

Vi marxist-leninister har stilt oss den oppgave å bidra til interessekampens utvikling. Samtidig mener vi at denne kampen aldri kan føre til varige forbedringer for folket. Så lenge en liten gruppe monopolkapitalister besitter den økonomiske og politiske makta i samfunnet, og er villige og i stand til å bruke alle midler for å forsvare denne makta, vil alle vinninger som folket tilkjemper seg, raskt bli forsøkt undergravd. Et eksempel er at kapitalen svarer på lønnsøkninger med prisstigning. Et annet er dagens elevbevegelse. Den retter seg mot nye rasjonaliseringsframstøt fra monopolkapitalen og byråkratene. Men sjøl om elevene klarer å slå de normerte prøvene, det nye karaktersystemet osv. tilbake, betyr dette bare at de inntil videre ikke får det dårligere. Det er fortsatt kapitalens interesser som bestemmer undervisnings innhold, det er fortsatt kapitalistene som kan sortere arbeidskrafta på grunnlag av karakterer, og elevene må fortsatt etter endt skolegang selge sin arbeidskraft til herskerklassen. Så lenge utbytterklassen har makta i samfunnet, så lenge vil det fortsatt finnes undertrykkelse og lønsslaveri. Derfor må folket ta makta fra utbytterne og knuse den borgerlige staten.

ARBEIDERSTYRE UNDER DNA?

Hvordan kan folket ta makta fra kapitalistene? DNA hevder at det skjer ved at Arbeiderpartiets topp-folk setter seg på regjeringstaburettene. Men vår egen historie har

lært oss at sosialdemokratene fører den samme politikken som de andre borgerlige partiene. Det de sloss om, er hvem som skal ha »æren» av å administrere kapitalismen. Under DNA's regjeringstid var det fortsatt kapitalistene som eide fabrikkene, det var

kapitalen som bestemte arbeidernes skjebne, og arbeiderklassen måtte kjempe for at lønna ikke skulle spises opp av prisstigning og husleieøkning. I skolen var det fortsatt borger-skapets ideologi som ble dosert. Seinere har ledende pamper i DNA, som Ottosen og Reulf Steen, gått i spissen for rasjonaliserings-tiltak på skole og universitet.

NKP og SF mener ikke at Arbeiderpartiet fører en sosialistisk politikk (sjøl om noen av dem snakker om »arbeiderstyre» når de vil forklare hvorfor DNA tross alt skulle være bedre enn koalisionen). Men likevel sprer de illusjoner i folket om at sosialismen kan nås på »fredelig vis» og gjennom de »demokratiske organer». Vi kaller dette for reformisme og skadelige illusjoner, fordi monopolkapitalen virkelig hersker i Norge og fordi de sjølsagt ikke vil gi fra seg sin posisjon frivillig.

DE »UPOLITISKE» ADMINISTRATORER

Monopolkapitalistene har sine allierte på alle viktige poster i samfunnet. Topp-byråkatene i staten ser det som sin viktigste plikt å forsvare vårt »demokratiske» og »rettfærdige» samfunnssystem. Både deres økonomiske posisjon (de er rike fordi de undertrykker folket og opprettholder et system basert på utbytting, dessuten er de ofte sjøl eiendomsbesittere) og deres ideologi gjør at de ofte må identifisere sine interesser med monopolkapitalens.

Det samme gjelder for den reaksjonære hær- og politiledelsen. Å oppfatte disse folka som »upolitiske» administratorer som like gjerne kan administrere sosialismen som kapitalismen, eller å innbille seg at de frivillig vil oppgi sine privilegier er enten naivitet eller en bevisst spredning av illusjoner til fordel for kapitalen.

STATENS FUNKSJON

Dette er grunnen til at det ikke er mulig for et parti, som virkelig mener noe med sin sosialistiske målsetting, å »ta makta» gjennom Stortinget og »overta» statsapparatet. Staten er til for å undertrykke arbeiderklassen og dens ledelse, den er det viktigste uttrykk for borgerskapets diktatur.

Den borgerlige statens viktigste midler for klasseundertrykkelsen er militærvesenet og politiet. Ingen må tru at disse institusjonene vil sitte »med henda i fanget» når folket reiser seg til oppstand. Derfor må folket forberede seg til å ta makta fra kapitalistene med voldelige midler, ikke bare besette fabrikkene, men knuse den borgerlige staten og dens voldsorganer og bygge sosialismen under proletariats diktatur.

PARITET I FOLKETS TJENESTE

Marxist-leninistene mener at det ikke er nok å gjøre arbeiderklassen klar over nødvendigheten av revolusjonen. Vi mener at for å utvikle den dagsaktuelle kampen til en kamp for sosialismen, for alltid å ha en fast og

LOVSÅNG TIL PARTIET

Den enskilde har två ögon
Partiet har tusen ögon
Partiet ser sju stater
Den enskilde ser en stad.
Den enskilde har sin timma
Men partiet har många timmar.
Den enskilde kan förintas
Men partiet kan ej förintas.
Ty det är massornas förtrupp
Och för deras kamp
Med klassikernas metoder, som skapats
Utifrån kunskapen om verkligheten.

MEN VEM ÄR PARTIET?

Men vem är partiet?
Sitter det i ett hus med telefoner?
Är dess tankar hemliga och dess beslut okända?
Vem är det?

Det är vi som är det.
Du och jag och vi — vi alla
Det sitter i din klädsel, kamrat, och tänker i ditt huvud.
Där jag bor, där är dess hus, och där du blir angripen, där kämpar det.

Visa oss vägen vi skall gå, och vi
Kommer att gå den liksom du, men
Ta inte den rätta vägen utan oss
Utan oss är den den mest felaktiga.
Skilj dig inte från oss!
Vi kan irra omkring, och du kan ha rätt — alltså
Skilj dig inte från oss!

Att den korta vägen är bättre än den långa, det förnekar ingen
Men om någon känner till den
Och inte förmår visa oss den, vad nyttar då hans vishet till?
Var vis hos oss!
Skilj dig inte från oss!

BERT BRECHT

besluttet ledelse som kan analysere oppgavene med arbeiderklassens teori og rettesnor, stille de riktige parolene på de riktige tidspunkter og fungere som en politisk og militær ledelse for folket under revolusjonen, trenger arbeiderklassen et kommunistisk parti. Dette partiet må settes sammen av arbeiderklassens mest skolerte og resolute representanter, opprettholde en fast disiplin for å opprettholde enheten i folket. Det kommunistiske parti må ikke bare oppfatte seg som folkets leder, men også som folkets *tjener*. Det betyr at kommunistene alltid må lytte til folkets ønsker og at partiets politikk alltid må ha *ett* mål, å tjene folkets interesser.

Det står klart for oss at vi ikke har noe sånt parti i dag. NKP har forfalt til et parlamentarisk parti med en strebersk og opportunistisk ledelse. SF har alltid vært småborgerlig og venstre-sosialdemokratisk. Derfor har vi stilt som vår viktigste oppgave å bygge et virkelig kommunistisk parti.

SUF(M-L)s TILSKUDD

SUF(m-l) spiller en viktig rolle i partibygginga. Vi organiserer revolusjonære ungdommer fra arbeidernes, skoleelevenes og studentenes rekke til studier i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning fast forbundet med revolusjonær praksis. Det kommunistiske ungdomsforbundets oppgave er å føre den kommunistiske politikken ut blant ungdomsmassene, å inspirere og lede ungdommens kamp. Samtidig fungerer ungdomsforbundet som en viktig rekrutteringskilde for partiet. At SUF(m-l) har utvikla seg fra en småborgerlig liten klikk til en viktig styrke i ungdommens kamp, er derfor et stort tilskudd til partibygginga. På grunnlag av skjerpinga i klassekampen og marxist-leninistenes praksis på folkets side har både SUF(m-l) og de to andre partibyggende organisasjonene – ML-gruppene og fronten av revolusjonære som har organisert seg innfor NKP (MLF) – gått kraftig fram det siste året.

Vi vil oppfordre alle revolusjonære ungdommer til å slutte opp om SUF(m-l), for på den måten å bidra til kampen for det arbeidende folkets frigjøring under det revolusjonære, kommunistiske partiets ledelse. For det nytter lite å være enig i at sosialismen er den riktige veien å gå, dersom du ikke gjør noe selv for å bygge sosialismen.

Vi vil ikke ha *drømmen* om sosialismen, men *sosialismen*.

ALBANSK UNGDOM

Intervju med albanske kamerater på besøk i Norge

Albansk ungdom deltar i oppbygginga av landet sitt, her med bygging av en ny jernbane.

To kamerater fra Ungdomsforbundet i Albania, Hamit Begja og Harilla Papajorgji, forteller til Røde Garde:

– Ungdommen deltok aktivt i frigjøringa av Albania gjennom det kommunistiske Ungdomsforbundet og den anti-fascistiske fronten. Etter frigjøringa, da fascismen var slått tilbake og revolusjonen hadde seiret, ble ungdomsmassen forent innfor en vidtfaende organisasjon: Arbeidets Ungdomsforbund i Albania. Her er nesten all ungdom medlemmer. Ungdomsforbundet er ledet av partiet og fungerer som rekrutteringskilde for partiet.

Hovedoppgaven for Ungdomsforbundet er å hjelpe til med undervisning og opplæring i den kommunistiske fellesskapsånd. Til det kreves det grundige studier i den marxist-leninistiske teorien og i det albanske samfunnets historie. De politiske tiltakene som Ungdomsforbundet er med på å sette ut i livet er svært mangfoldige og omfattende. Vi har for eksempel en kampanje for frigjøring av unge jenter på landsbygda, slik at de kan få seg videregående utdanning. Vi legger mye vekt på at praktisk og teoretisk arbeid skal gå hånd i hånd. Vi har store og svært populære kollektivgrupper der ungdom fra ulike landsdeler og med ulik bakgrunn kommer sammen og jobber for bestemte prosjekter: vegbygging, jernbanebygging, terrassebygging i åssidene. Skoleåret hos oss er inndelt i »det revolusjonære trianglet», dvs. 6 1/2 måneders teoretisk opplæring, 2 1/2 måneder i produksjonen og 1–1 1/2 måned militærtrening. Det er to grunnleggende linjer som virker til framgang i Albania: den revolusjonære marxist-leninistiske teorien og den revolusjonære praksis.

– Hva med den skapende kulturelle virksomheten i Albania?

– Innafor Ungdomsforbundet er det en brei kulturell aktivitet av amatørgrupper på hver enkelt arbeidsplass, på hver enkelt skole og på universitetene. Det blir framført teaterstykker, det leses opp dikt og utdrag av romaner og det er korsang. Diskusjonene er ofte svært livlige etterpå. Det ideologiske innholdet: hva er god kunst i kommunistisk perspektiv, preger debattene. Nylig ble det framført et drama: »Eleven», som skapte sterk diskusjon.

– Er det problemer i forholdet mellom ungdommen og de gamle partimedlemmene?

– Problemer er det, her som på andre felter i utviklingen av det albanske samfunnet. Ungdommen glemmer lett de store ofrene som har vært nødvendig for å utvikle Albania til det nåværende nivå. De gamle kadrene har på sin side vanskelig for å forstå ungdommens sterke aspirasjoner og de undervurderer av og til ungdommens skaperkraft. Men vi snakker åpent ut om problemene og forsøker å løse dem ved kritikk og sjølkritikk.

Mens vi er inne på problemer kan vi nevne at levninger fra det gamle føydale samfunnet fortsatt er til stede i familieliv og i skoler, i form av autoritære og patriarkalske tendenser. Men vi gjør opp med slike tendenser gjennom åpne diskusjoner der hele folket deltar. Hele skolesystemet vårt har gjennomgått en om-danning gjennom den landsomfattende diskusjonen om den videre revolusjoneringa av skolen. Ikke en albaner har stått utenfor denne diskusjonen. På fabrikker, kollektivbruk og alle læresteder blir så diskusjonen summert opp og rapportert til en komite nedsatt av partiet. Dette er hva vi i Ungdomsforbundet forstår med å bruke masselinja i utviklinga av skolen.

STUDIENE OG PARTIBYGGINGA

Marxist-leninistene har etter hvert gjort seg mer og mer gjeldende utad i den daglige kampen. De fleste vil sikkert kjenne oss gjennom vår deltakelse i interessekampen, slikt som m-l'ernes ledelse av streikekamper. Likeledes vil de fleste kjenne oss fra vårt agitasjons- og propagandaarbeid med avissalg, løpeseddelutdeling osv.

Men den delen av vårt arbeid som ligger oppe i dagen på denne måten, kan best liknes med toppen på et isfjell i sjøen: Bare en liten del er synlig over vann, mens størstedelen ligger under vannskorpa og bærer og stabiliserer toppen.

Den »toppen» de fleste har sett, er altså verken den største eller den viktigste delen av vår virksomhet. »SUF(m-l)s hovedoppgave er studier i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning», ble det slått fast på det 6. landsmøtet i organisasjonen. Studiearbeidet vårt er altså det viktigste. Dette arbeidet ligger under vannskorpa, bærer og stabiliserer de andre delene av virksomheten.

ARBEIDERKLASSENS KAMPERFARINGER

Historia har vist oss at innafor det arbeidende folket er det industri-arbeiderklassen som er den avgjørende og den mest progressive krafta. Det er denne klassen som har stått fremst i kampen og har de mest omfattende erfaringene.

Arbeiderklassens fremste ledere har oppsummert og sammenfattet disse kamperfaringene. Marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenkning er navnet på arbeiderklassens ideologi som nettopp bygger på disse erfaringene.

»Maos tanken» er vår tids største marxist-leninists utvikling og videreføring av den revolusjonære teorien, utformet på grunnlag av de erfaringer det kinesiske folket har gjort i dets kamp.

Om vi skal kjenne og nyttiggjøre oss arbeiderklassens kamperfaringer må vi studere disse, det vil si studere Marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenkning.

ER NORGE KINA?

»Javel,» sier noen, »men Norge er Norge, – vi

Slik kjenner mange oss – men teori er en forutsetning for riktig praksis.

kan allikevel ikke lage noe Kina her». Og selvsagt har de rett i det. For det den revolusjonære teorien betyr for oss, er at den gir de allmenne retningslinjene nettopp for hvordan vi skal gå fram her i landet. Mao

Hvilken plass studiene har i alt arbeidet vårt, har de svenske kameratene i Kommunistiske Förbundet Marxist-Leninisterna oppsummert på en bra måte i brosjyra »Vad vill KFML?». Svenskekameratene er kommet langt i studiearbeidet, og på bakgrunn av de erfaringer de har gjort seg, forklarer de grundig studienes betydning i kampen for sosialismen og bygginga av det revolusjonære kommunistiske partiet. Vi siterer:

»Våre erfaringer kan sammenfattes i tre punkter:

1. For at arbeiderklassen skal kunne styrte den kapitalistiske statsmakten og opprette sin egen, fordes det at den er kampberedt og kan gjennomføre omfattende aksjoner fra massedemonstrasjoner, økonomiske og politiske streiker til væpnet kamp. Derfor er det marxist-leninistenes mål å kunne utløse, organisere og lede disse aksjonene som kommer til å spille en avgjørende rolle i kampen om statsmakten. Men for at disse aksjonene skal gjennomføres, må arbeiderklassen ha oppnådd en høy grad av bevissthet. Til dette fordres revolusjonær propaganda som viser hvorfor forholdene er som de er og hvordan de skal endres. Før kommunistene kan regne med å lede store kamper med masseoppslutning, må de derfor utføre et godt propagandaarbeid og ideologisk og politisk forberede massene for disse kampene. Men for å kunne spre marxismen-leninismen utad er det nødvendig at forbundet selv i det minste har de grunnleggende kunnskapene om marxismen-leninismen. Ellers sprer forbundet noe annet enn marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Derfor blir de marxist-leninistiske studiene i dag en forutsetning for at det propagandistiske arbeidet skal kunne utvikles og de kommende store klassekampene skal lede til seier for den svenske arbeiderklassen. Dette er i dag KFML's hovedoppgave.

2. Den marxist-leninistiske propagandaen er den nest viktigste oppgaven. Det vesentligste i forholdet mellom studiene og propagandaen i dag er at før forbundet med framgang kan

analyserer ikke den norske kapitalismen for oss, men han kan lære oss hvordan vi selv kan gjøre det.

Og bare slik vil vi nå fram. Bare ved å studere teorien og tillempe og praktisere det vi lærer på våre forhold. Om vi arbeider uten teorien vil vi famle i blinde og kjøre i grøfta. Om vi ikke praktiserer den teorien vi studerer blir det bare »kunnskaper for kunnskapens egen skyld». Da er det ingen vits i å studere teorien, for da har vi ikke bruk for den.

RESULTATENE TIL I DAG

Alle medlemmer av SUF(m-l) har gjennomgått grunnstudier for å få et grep om den revolusjonære teorien, og det arrangeres grunnstudier for våre nære venner. Medlemmene i organisasjonen er begynt med studier av den spesielle situasjonen i Norge og den norske klassekampen. Den første

spre den proletære ideologien utad må den være befestet innad i forbundet. Et godt studiearbeid er derfor en forutsetning for en bra propaganda. Men samtidig er det klart at om forbundets medlemmer bare skulle studere og ikke delta i propagandistisk arbeid, diskutere med folk og forsvare forbundets målsetninger, så skulle studiene bli sterile og lede til politisk stagnasjon.

3. Organiseringen og ledelsen av konkrete kampaksjoner er viktig, men kommer i dag etter studiene og propagandaen. Det vesentlige i forholdet mellom studier og propaganda på den ene siden og aksjoner på den andre, er at uten studier og propaganda er ingen store aksjoner mulige. Men samtidig er det og slik at uten deltakelse i direkte aksjoner og kamp, kan verken riktige studier eller propaganda drives. Dette betyr konkret for KFML's del at forbundet deltar i denne kampen, men forsøker å konsentrere innsatsen til de mest sentrale spørsmål, riksdagsvalget 1968, lønnsoppgjøret 1969, gruvearbeidernes streik 1969–70 osv. Denne delen av virksomheten kommer til å vokse i takt med at studiene og propagandaen gir resultater, og naturligvis ettersom de objektive forhold modner.

Ifølge våre erfaringer er nøkkelen til framgang i kampen for å skape partiet å sette studiene i sentrum og samtidig knytte dem sammen med andre kampoppgaver. Når vi har tillempt denne linja, har vi gått framover. Når vi ikke har lyktes i å tillempe den, har det vist seg at vi har støtt på motstand, fått vanskeligheter og har måttet korrigere linja for å kunne rykke fram igjen. Dette er kjernen i KFML's linje i kampen for å skape partiet.»

begynnelsen på disse systematiske analyser er skole- og universitetsstudiene i SUF(m-l). Disse studiene hadde vært umulig om vi ikke alt hadde studert grunnlaget for den marxist-leninistiske teorien.

Av den har vi lært grunnlaget for hvordan vi skal tjene arbeidsfolks interesser og være til hjelp i deres kamp mot kapitalen. Hvis vi ikke hadde studert de allmenne retningslinjene for politikken vår ville vi ikke visst hva som var vesentlig å studere eller hvordan vi skulle studere, og våre undersøkelser kunne blitt like meningsløse og unyttige for arbeidsfolk som om vi leste Statistisk Årbok fra perm til perm.

De kunnskaper vi gjennom studier av det norske samfunn tilegner oss, må vi benytte til å sette opp arbeidsprogrammet og arbeidsoppgavene til den kommunistiske bevegelsen og det kommunistiske partiet seinere. Så langt har vi som kjent ennå ikke nådd her i landet.

VIDERE FRAMOVER

Framover skal vi for det første utvikle SUF(m-l) og uttype vår politikk gjennom våre studier og undersøkelser. De organiserte kamerater må utvikles til stadig bedre kommunister.

For det andre skal vi utbygge SUF(m-l) med sikte på å bli et stort reservoar for det framtidige partiet. Vi skal skolere stadig flere folk i Marxisme-leninisme Mao Tsetungs tenkning.

I dag er dette arbeidet godt i gang. Våre studier av det norske klassesamfunn skrider fram, og tusener har gått eller går gjennom grunnstudier. Mens kapitalismen råtnet opp, ruller vi på denne måten stadig fram sterkere enn før, og blir bedre i stand til å fylle vår oppgave i arbeiderklassens kamp. Og selv om klassekampen vil gå i bølger, selv om vi vil møte tilbakeslag og måtte kjempe harde kamper, er vi skjønt enig med borgerne når de »advare» mot oss. Det har d'herrer borgere så grunn til.

„Skjevhetene har jeg sett lenge..”

En kamerat som holder på med Studiefirkelen i marxismen-leninismen, har skrevet til RG om sine erfaringer fra disse studiene. Hun skriver:

Skjevhetene i samfunnet har jeg sett lenge, men hvorfor de har oppstått, hadde jeg ikke forstått. Men jeg forstod i hvert fall at dette ikke var en holdbar situasjon, og det begynte å gå opp for meg at noe konkret måtte jeg kunne gjøre for å forbedre samfunnet.

Det ga seg utslag i at jeg deltok i en Vietnam-demonstrasjon, hvor jeg hadde et klart standpunkt mot USA's herjinger mot et fremmed land. Jeg var interessert i mere bakgrunnsstoff, og begynte i en FNL-sirkel. Der ble det klarere for meg at det ikke er noen tilfeldighet at USA er i Vietnam. Jeg så sammenhengen med krigen og forholda her hjemme, hvor folk også blir undertrykt. Konkret eksempel fra hjemstedet mitt: Ei øy nordpå som gradvis avfolkes av en eller annen »merkelig grunn». Det har bodd 2-300 folk der. Nå er butikken nedlagt, ferja går sjeldnere og sjeldnere, skolen har bare noen få elever og må snart nedlegges. Alt dette skjer mens jorda er den samme og fisket like godt som før.

Videre innså jeg at det måtte være en sammenheng, eller en helt bestemt årsak til f. eks. at så mange små butikker blir nødt til å stenge p. g. a. alle de umenneskelige store shopping-sentra som dukker opp overalt, at de kollektive transportmidlene nedlegges, mens veinettet i pressområdene får store summer for videre utbygging, at det foregår en stadig effektivisering og rasjonalisering på arbeidsplasser. Alt sies å være til beste for hvert menneske i samfunnet, men jeg erfarer at

kløfta mellom fattig og rik blir større og større. Dette har da ført meg til det standpunktet at jeg trenger bedre teoretiske kunnskaper om det som skjer, for bedre å kunne utføre praktisk politisk arbeid. De var derfor heller ingen tilfeldighet at jeg begynte på en marxistisk-leninistisk studiesirkel.

ARBEIDET I GRUPPA

Den gruppa jeg er med i, består av 12 sympatisører, som kommer fra forskjellige grupper i arbeidslivet, dessuten skoleelever, husmødre og studenter. Det har vist seg å bli en veldig bra gruppe p. g. a. den forskjellige rekrutteringa. Vi har studiemøte en gang i uka, og det varer i 2-3 timer. Vår gruppe har ikke fast studieleder.

Først har lederen en kort oppsummering av det stoffet vi har lest til studiemøtet, deretter kan vi komme med spørsmål dersom noe av stoffet er uklart. Deretter går vi gjennom spørsmålene til møtet og kommer med eksempler fra det praktiske liv, noe som gjør at vi får bedre forståelse for det stoffet vi studerer. Det er nemlig meget viktig å klare å knytte praksis til teorien for å forstå sammenhengen fullt ut. Til slutt kommer vi med kritikk av møtet og sjølkritikk. Dette er også meget viktig for å kunne forbedre studiegruppa. En av gruppas medlemmer skriver alltid referat fra hvert møte, slik at møtene blir knytta bedre sammen, og kritikk og problemer som har oppstått, blir notert og tatt opp til revurdering.

Vår gruppe har også diskusjonskvelder på arbeideravisa Klassekampen, om innholdet og salget av den. Vi tar opp praktiske politiske vanskeligheter som folk har møtt i arbeidet. Nå kommer vi også konkret inn på dannelsen av aksjonsgrupper mot EEC, og vi som ennå ikke har fått istand grupper, utveksler erfaringer med dem som har danna slike grupper på skolen eller arbeidsplassen.

HVA HAR SÅ STUDIENE FØRT TIL?

Jeg ser nå betydninga av både teori og praksis. Jeg ser at de må gå hand i hand, at det er umulig å lese teori uten å knytte den til det virkelige liv. På den andre sida blir det svært vanskelig å utføre praktisk arbeid uten å støtte seg på den revolusjonære teorien.

Jeg har innsett betydninga av å spre informasjon og revolusjonære aviser til det arbeidende folket. Da får jeg bedre kontakt med massene, knyttet dem aktivt med i revolusjonært arbeid og vist dem at bare folkets kamp kan føre til bedre kår.

Jeg innses nå at jeg må arbeide politisk i en revolusjonær marxist-leninistisk organisasjon for å kunne skape varige bedre kår for hele det arbeidende folket. Jeg vet at studiesirkelen har betydd mye for denne forståelsen. Derfor oppfordrer jeg all progressiv ungdom til å gå inn i ei marxist-leninistisk studiegruppe og begynne politisk organisert arbeid der.

STIG HOLMÅS:

Når vi andre

Når vi andre snakket om borgerskap og merverdi, når vi sa revolusjon og sosialisme, da smilte hun forlegent og forsøkte liksom å gjemme seg bort. Men når vi gikk hånd i hånd gjennom gresset, da lo hun og fortalte meg navnet på blomstene og fuglene og alt det andre som er lite her i verden.

Nå er det annerledes.

Hun kan fremdeles glede seg ved små ting, men helheten er blitt det vesentlige.

Hennes praksis er blitt å kjempe, og det vil bli lettere for henne å forstå det vonde vi alle må igjennom før seieren er sikret.

SITATSTUDIER I KINA

En av kameratene som var i Kina høsten 70, har skrevet til Røde Garde om hvordan sitatstudiene brukes i Kina.

Under den store proletariske kultur-revolusjonen ble det satt i gang en masse-kampanje for studier og korrekt anvendelse av formann Maos tenkning.

Studiene er nøye sammenbundet med de tre revolusjonære kampene – klassekampen, kampen for produksjonen, kampen for vitenskapelig eksperimentering, og har ført til store framskritt på det politiske, økonomiske og ideologiske området.

I løpet av vår rundreise i Kina kunne vi med egne øyne konstatere hvordan det kinesiske folket, fra unger i barnehagen til pensjonister, med begeistring har grepet Mao Tsetungs tenkning og gjort den til drivkraft i den sosialistiske oppbygginga. Det er studie-grupper overalt, på skoler, sykehus, bedrifter, ute på åkeren, på fortauskanten, i familien.

Da vi besøkte en arbeiderfamilie i Shanghai, fortalte den 28 år gamle sønnen i huset, Kuo Tso-de om problemene på arbeidsplassen sin og hvordan arbeiderne løste dem.

Fabrikken var gammeldags med tungt arbeid og vond lukt. Arbeiderne ble etter hvert klar over at de måtte utvikle arbeidet innenfor de objektive forholda som fantes, endre seg sjøl og sin innstilling til arbeidet og også utnytte sine erfaringer for å endre de objektive forholda på jobben. Dette kunne de bare klare gjennom ideologisk kamp og levende studier av Mao Tsetungs tanker.

Kuo Tso-de forteller fra sin fabrikk: «Under ledelse av partikomiteen studerer vi Mao Tsetungs tenkning hver dag (De som jobber nattskift og middagsskift før jobben, de på dagskift etter). Vi bruker Mao Tsetungs tenkning i klassekampen til å dra fienden ut av våre rekker. Lederen i fabrikkens organiserer og oppfordrer arbeiderne til å studere for å løse problemer. Etter å ha studert filosofi har ideologien til kameratene forandret seg. Tidligere var det store problemer på fabrikk, fordi mange syntes arbeidet var for tungt og at det luktet vondt. Jeg var merka av samme tankegang, og ville skifte jobb. Ved å studere sitatet «Hva er arbeid? Arbeid er kamp...» (s. 22 i Sitatboka) forsto jeg at dette var en borgerlig holdning. Hardt arbeid er nødvendig for revolusjonen. Sitatet sier at en god kamerat vil ta de hardeste jobbene. Det betyr at jeg

som er ung og sterk, skulle tilby meg å gjøre det tyngste arbeidet og ignorere lukta, for å tjene revolusjonen. Etter at holdninga endret seg, gjør vi tungt arbeid med glede. Seinere fant vi også opp en metode som minsker

gasslukta.»

Dette viser hvordan bruken av studier har to mål: «samtidig være en drivkraft for revolusjonen og selv et siktemål for den» (Se artikkelen: «Bønder kan uten tvil studere og anvende filosofien godt» i Kina i Dag Nr. 10).

Dette viser hvordan bruken av sitatstudier har et konkret formål. De brukes til å løse ideologiske problemer, som f. eks. innstillinga til arbeidet, noe som er en forutsetning for å løse de praktiske problemene en står overfor i det daglige arbeidet.

Det kinesiske folket har med begeistring grepet Mao Tsetungs tenkning og gjort den til drivkraft i den sosialistiske oppbygginga.

GRUNNSIRKELEN I MARXISMEN-LENINISMEN MAO TSETUNGS TENKNING

inneholder følgende bøker og hefter:

Marx/Engels: Det kommunistiske manifest	kr. 4.00
Mao Tsetung: I folkets tjeneste, Til Bethunes minne,	
Den dumme oldingen som flyttet bergene	kr. 0.25
Mao Tsetung: Bekjemp bokdyrkelsen, Forbedre våre studier ...	kr. 3.00
Mao Tsetung: Om motsigelsen	kr. 4.00
Josef Stalin: Den dialektiske og historiske materialismen	kr. 4.00
Lenin: Staten	kr. 2.50
Bo Gustafsson: Stemmeretten under kapitalismen,	
Det kommunistiske partiet	kr. 3.00
Statutter for SUF(m-l) (el. ML-gruppene el. KKP)	kr. 2.00
Sitater fra formann Mao	kr. 4.40
Marxismens politiske økonomi	kr. 4.00
Lin Piao: Beretning til KKP's 9. nasjonale kongress	
Et forslag til den internasjonale kommunistiske bevegelsens	
generallinje.	
Leninisme eller sosialimperialisme.	
Studieplan	kr. 2.00

De forskjellige trykksakene kan bestilles hver for seg eller under ett. Komplette koster sirkelen kr. 30.00 (pluss porto). Studiematerialet bestilles fra Klassekampens distribusjon, Boks 6159, Etterstad, Oslo 6. Postgiro 20 81 66.

SPEKIALNUMMER OM KINA

Noen av leserne lurer sikkert på hvorfor dette nummeret av RG ikke inneholder mer stoff fra den Kina-turen som en del kamerater i forbundet har foretatt i høst. Redaksjonen i RG har vurdert dette slik at vi vil komme med et spesialnummer om Kina så snart som mulig til våren. I dette spesialnummeret vil vi forsøke å gi et helhetlig bilde av erfaringene fra denne turen.

SAGENE . . .

Forts. fra s. 15

ytterligere reduksjon.» Dette var ei riktig linje å kjempe ut ifra, fordi den gikk ikke imot nedlegginga bare fordi Sagene er en hyggelig skole å gå på, men den så nedleggelsen i sammenheng med rasjonaliseringa. At linja var riktig og ikke stilte seg imot andre lærerskoler, viser også dette i vedtaket: «Å opprettholde Sagene Lærerskole står ikke i motstrid til å bygge lærerskoler i Sogndal og Finnmark.»

DEMONSTRASJONEN

Som et ledd i kampen, vedtok allmannamøtet å avholde en demonstrasjon. Det ble sendt brev til alle lærerskoler, til andre videregående skoler, og til alle lærerværelsene i Oslo, hvor vi ba om støtte i kampen. Fra flere steder fikk vi støtte-erklæringer. Faglig Studentfront-gruppa ved skolen laga en avis om saka, som ble sendt til alle lærerskolene i landet. Avisene i Oslo måtte etter hvert også ta opp saka. I det hele tatt var det viktig for oss å gjøre saka så kjent som mulig, slik at folk ble oppmerksom på hva som foregikk. Til dette brukte vi altså alle de midlene vi hadde.

Demonstrasjonen hvor så å si alle studentene og lærerne ved skolen deltok, var svært vellykka. Den gikk til Kirke- og Undervisningsdepartementet og Stortinget hvor allmannamøtevedtaket ble levert. Dagen etter ble nedleggelsen behandla i Stortinget, og da gikk studentene rundt i byen med plakater og delte ut løpesedler mot nedlegging og rasjonalisering.

DET NYTTER Å KJEMPE

Aksjonen ga seier. Departementet sa nå at forslaget om nedlegging liksom bare var framsett for å «lodde stemninga». Resultatet ble at skolen ikke skulle nedlegges. Dette viser at det nytter å kjempe. Ved at alle studentene og lærerne sto enhetlig mot nedlegginga av skolen, brukte alle midler for å gjøre saka kjent, og viste i praksis gjennom demonstrasjonen at vi var villige til å kjempe, ble framstøtet slått tilbake.

Vi må allikevel være årvåkne. Framstøtet for å få redusert lærerutdanninga er ennå ikke slått tilbake. Videre sier Ottosenkomiteen at lærerutdanninga skal sentraliseres i distrikthøgskolene. Derfor kan liknende forslag om nedlegging komme igjen. Da må vi igjen ta opp kampen, lære av hverandres kamp, og vise staten at vi ikke finner oss i de framstøtene som går imot våre interesser. Sagene-elevenes seier viser at det nytter å kjempe.

Sagene-elev.

SIONISMENS UTVIKLING

I forrige nummer lovte vi å komme med andre del av artikkelen om Sionismen i dette nummeret, men på grunn av plassmangel må vi dessverre la den stå over til neste nummer. (For å foregripe borgerpressas mistanker, kan vi forsikre at det ikke er noen splittelse i SUF(m-l) på spørsmålet om sionismen.)

KLIPP & KOMMENTAR

RONALD BYE
OM UNGDOMMEN

Ronald Bye, AP's »coming man» og Håkon Lies arvtaker, har vært i Helsingør og pratet om ungdommen. Følgende sitat er saksa fra Arbeiderbladet for 11. desember:

»Nettopp fordi det er skoleungdommen som dominerer det nåværende ungdomsarbeidet i arbeiderbevegelsen, og fordi elever og studenter i høyrestet tale er radikale, skulle man tro at utdannessamfunnet la forholda vel til rette for de sosialistiske ideene. Studentersamfunnet i Oslo har nå i flere år vært dominert av ungdom som har Mao og Stalin som profeter.»

Så langt strekker altså Ronald Byes forståelse av oppsvinget i ungdommens kamp seg, dette er noe vi har lært på skolen. At de objektive forholda endrer seg er sjølsagt vanskelig for sosialdemokratiske halehengspolitikere å forstå. At årsaken kan være at arbeidspresset på skoler og universitet stadig øker på grunn av rasjonaliseringa kan være årsaken, kan en aldri vente at Bye vil si. For i sin iver etter å tjene monopolkapitalen er det jo nettopp sosialdemokratene som går i brodden for rasjonaliseringa som rammer ungdom under utdanning, bare se på Steen, Gjelsvik og Ottosen.

»SOLDATENS TI BUD»

»Hvordan dempe soldatenes kamp og skape gode soldater» kunne være parolen utpå den boka Helge Ole Bergesen har kalt Soldatenes ti bud. Hvem er så denne Bergesen? Han tilhører skipsrederklanen Bergesen og er etablert som viseformann i Unge Høyre. Videre er han for tida tilsatt i Forsvaret som sikkerhetsagent.

Bergesen er ingen dum tosk. Han vet om at undertrykkinga av soldatene når som helst kan ende i opprør. Som forsvarsvenn og del av

WOODSTOCK

Forts. fra baksida

kanske fagforeningsorganisatoren som ble henrettet for et mord han ikke kunne ha begått. Country Joes Vietnamprotestviser er også brukbar. Det at nettopp disse to visene vakte entusiasme er et positivt tegn. Ellers tar visene ofte opp hverdagsproblemer uten å sette dem i en riktig samfunnmessig sammenheng.

I grunnen fikk vi inntrykk av at festivalen var en ganske upolitisk affære, rent bortsett fra at det virka som om forsamlingen var prega av en vag protest mot samfunnet. Men som svar på et urettferdig samfunn er ikke slike festivaler mye verdt. I stedet for kamp mot undertrykkelsen får en flukt fra undertrykkelsen. Canned Heat synger i »Going up the country»: I'm going up the country, got to get

det norske storborgerskap finner han det som sin oppgave å avspore soldatenes kamp og å fortelle dem »at egentlig er det ikke så ille om en bare ser det komiske i det». Dette er et gjennomgangstema når Bergesen tar for seg, for såvidt ikke de viktigste, sidene ved undertrykkinga av soldatene. »Bit det i deg», sier han. »husk at det bare er du som taper på et dårlig forhold til befalet.» Tillitsmannsordningen er en vidunderlig oppfinnelse for soldater, kan han fortelle. Møter du urettferdighet, vil tillitsmannen ordne opp for deg. Synes du oppgaven din i forsvaret er meningsløs, bare spør befale. De kan fortelle deg at du tar feil. Prøv å skape et mer effektivt forsvar. Mye kan være vrangt og galt i forsvaret, men du får finne deg i det.

Slike råd er det Bergesen kommer med. Enhver soldat med erfaring fra interessekamp vet hva resultatene vil bli med en slik »snill» metode. Det vil aldri bli noen resultater. Kanskje det er det forsvarsvennen Bergesen og hans like ønsker?

KLIPP FRA »COWBOY»

Mannfolkmagasinet »COWBOY» har utvidet repertoiret til mer moderne og aktuelle innslag. Slik avsløres de mystiske skurkene i »Dødens liga» av fortellingens helt, Darke:

»Darke så i et øyeblikk hva som var skjedd. Mennene på bruggen, døde og levende, hadde tjent kommunist China. De fleste var kjente stalinister. Flere var arabere som var opplært i Peking. De var fanatikere knyttet til China i skismaet Moskva/Peking og rede til alt for å skade Krent.

Og det var dette de hadde til felle – å drepe amerikanere som reiste gjennom satelittlandene. Ble mange nok drept uten at det var mulig å gi tilfredsstillende forklaring, ville det bli store skade for det skrapelige vennskapet mellom Moskva og Washington. Først ville det bli slutt på forbindelser, så på de, og senere brudd i diplomatiske forbindelser. Det var en klossett form for sabotasje, men effektiv som de fleste geriljopropagander. Det hadde vakt alvorlig uro både i Washington og Moskva.»

Det er mye sånt skrot på markedet for tida, både i blade og filmer. Ingen andre enn storborgerskapet er tjent med at skrotet spres. Derfor sprer de det også.

away . . . with all this fuzzing and fighting, man I sure can't stay.» Denne setningen kan vel taes som en tendens for amerikansk ungdoms opprør.

En slik fluktmentalitet løser ingen samfunnsproblemer. Det er riktig at mange kan finne et slags samhold i flukten fra menneskefiendtlige makter, men i lengden vil det ikke holde. Misbruk av narkotika, som tydeligvis var en viktig del av Woodstockfestivalen, er en måte å flykte på. Denne er sjølsagt forkastelig fordi den sløyer menneskene. Fienden må sees rett inn i øynene og høste kamp der han sår overgrep.

Bare aktiv kamp kan skape et bedre samfunn, skape sosialismen. Og i denne kampen står unge amerikanere langt fra alene. Her skal alle vi være med. Når hele verdens folk reiser seg, vil ikke kapitalismens og imperialismens undertrykkelse vare lenge.

RØDE GARDE

Organ for Sosialistisk Ungdomsforbund
(Marxist-leninistene).

Ekspedisjonsadresse: Røde Garde, c/o
Klassekampens distribusjon, Boks 6159
Etterstad, Oslo 6.

Til:

WOODSTOCK

Woodstock-filmen har fått debatten om ungdomsopprøret til å våkne til liv igjen. En bør merke seg en ny ting. Borgerskapets presseorganer inntar en langt mer velvillig holdning. »Det amerikanske ungdomsopprøret er nyansert i motsetning til europeiske radikaleres beundring for gamle profeter og deres autoritære dogmer.» Woodstock-filmen fikk bra kritikk i de fleste borgerlige avisene. Dette skyldes ikke bare at 3–400 000 ungdommer greidde å leve fredelig sammen i tre dager sjøl om en slik eksemplarisk oppførsel sikkert forbløffer spissborgere som måler alt ut fra sin egen klatrementalitet.

Filmen er god. Musikken til tider første-klasses. En får også inntrykk av at deltakerne følte seg som en stor gruppe. De delte det de hadde. De var trivelige mot hverandre. Ingen voldsomheter oppstod. Woodstockfestivalen var noe annet enn en vanlig ferieutflykt, selv om den også bar preg av å være en ferieutflykt fra det daglige strevet for mat, klær og hus i samfunnslivet.

Det amerikanske samfunn er styrt av monopolgrupper som innehar en kolossal makt. Arbeidslivet er meget hardt. Arbeidsfolk sliter livet av seg på grunn av en vanvittig intens rasjonalisering som bare gagnar dem som øser

ut profit av de verdiene som skapes i produksjonen. Samtidig øker arbeidsløsheten kraftig.

Utdanningssystemet er på mange måter slik alle slags departementalt oppnevnte utdanningskomiteer ønsker det her i Norge. Normerte prøver og vektallsordninger med det sterke arbeidspresset dette innebærer, er innført. Skolesystemet legger som i Norge heller ikke vekt på at ungdommen skal lære seg å reflektere over samfunnet på egen hånd, men på at de skal bli fagidioter som trengs for å fylle en yrkesrolle. Utenom dette trengs ingen innsikt, bare de fordommer som sier at USA er toppen av alt som er fritt og demokratisk osv.

Store deler av det amerikanske folk begynner å våkne. Sløsinga med menneskeliv og verdier pluss en stadig sterkere skattlegging sjokkerer mange. Særlig er opinionen sterk mot Vietnamkrigen. På slagmarkene i Vietnam utfolder »frihet og demokrati» seg på en måte som nærmest tvinger folk til å tenke sjøl. Flere og flere skjønner at denne krigen er en nødvendighet for monopolkapitalen i USA, at den er et ledd i kampen for nye råstoffkilder og markeder og mot nasjonale frigjøringsbevegelser. Den friheten unge amerikanere

kjemper og dør for i Vietnam er USA-imperialismens frihet til å utbytte og undertrykke verdens folk og befeste undertrykkinga i hjemlandet USA. Dette kommer også til uttrykk ved at stadig flere soldater oppdager at de vender sine våpen i feil retning. Disse fører kamp mot undertrykkerne for å skape et samfunn der det arbeidende folket rår over sine arbeidsplasser, sine bosteder og hele samfunnsadministrasjonen. Dette betyr frihet for folket, en frihet de ikke har nå.

Woodstockfenomenet er en reaksjon på de menneskefiendtlige trekk ved monopol-kapitalistiske samfunn, men det er ingen målretta motstand. Festivalen demonstrerte samhold mellom unge mennesker, men også tilbaketrekking og flukt. Pop-festivaler løser ikke store samfunnsproblemer. Utbyttersystemet lar seg ikke rokke like lett som festivaldeltakerne lar seg rocke. Opprøret blir ikke farlig.

Dette er grunnen til at f.eks. VG ikke skriker opp om »asosial boms» som de pleier, men derimot roser alle verdiene i denne ungdomskulturen. For borgerne er det sjølsagt langt å foretrekke at ungdommen befatter seg med popmusikk og narkotika enn at de arbeider aktivt med å knuse de kapitalistiske systemet. Som enkelttilfelle er en slik festival ganske i orden hvis en ser bort ifra den utstrakte bruken av narkotika.

Musikken var som sagt brukbar: endel av den var politisk progressiv. I særklasse står Joan Baez »Joe Hill», sangen om den ameri-

Forts. s. 27

